Q. D. B. V.

16

De

LOCUSTIS,

IMMENSO AGMINE AEREM NOSTRVM IMPLENTIBVS, ET QVID PORTENDERE PUTENTVR,

Numine Æterno adſpirante in Academia Jenenſi

SUB PRÆSIDIO

OH. PAVLI HEBENSTREITI,

Moral. ac Politices Prof. P. Ordinarii,

d. XXVI. Aug. M DC XCIII.

publicè diſputabit

CHRISTIANVS Prange/

NVMBVRGENSIS.

AVCTOR.

28

JENÆ,

Impenſis SALOMONIS SCHMIDII.

Literis KREBSIANIS.

I. N. D.

Prolegomena.

AEvum noſtrum, ſi ullum aliud, rerum plurium ſtupendarum & *inſolitorum* eventuum nomine ad memoriam poſteritatis inſigne eſt. Obverſatur adhuc animo miſerabilis facies Viennæ ab immani Turcarum agmine obſeſſæ, ac barbara horrendaque rabie impugnatæ. Prædicamus meritò nunquam datam aliàs fortunam Chriſtianorum, qvi paucorum annorum decurſu tot regna, tot inſulas ac ditiones, Hungariam, Moréam, Tranſylvaniam, ac provincias alias à Turcarum, qvorum infregere robur, impotenti dominatu liberarunt. Conſtat omnibus, quàm incredibili felicitate WILHELMVS III. virtute pariter ac fortunâ excellens Rex, procelloſi temporis difficultatibus, & intumeſcentis freti fluctibus ſuperatis ex Hollandiæ oris trajecerit in Angliam; regnumque iſtud ampliſſimum florentiſſimumque contra tot Gallorum ac Pontificiorum clandeſtinas molitiones, qvibus acerbiſſimæ ſervitutis jugum imponere, præcipuè autem reformatam religionem ab aris, à templis avertere longè, qvin ex ipſis evellere mentibus nitebantur, aſſeruerit, e-

ctis locuſtis illis pernitioſis, *Jeſuitis*, qui neſcio à quo Lojola inauſpicatô partu editi, & in exitium commune ſiniſtrâ quorundam liberalitate educati, in copias innumerabiles, locuſtarum inſtar, quæ totum ſæpè annum evertunt, increvere. Horret animus cogitatione terribilis illius terræ motus, quô, vergente ſeculi labentis anno nonageſimo, urbs noſtra & tota ferè contremuit Germania, & conquaſſata fuit. Innotuit famoſus ac mortalium memoriâ maximus terræ motus, qvi nuper admodum Siciliam concuſſit, ac totam propè ſuâ vi ſubvertit. Atrocius certè eſt, ac latius funditur malum iſtud, quàm vehemens illa Siciliæ concuſſio, à *Thoma Fazello* (a) deſcripta, quâ anno 1169. menſe Februariô urbs Catana usque adeò convulſa fuit, ut non ædificia modò omnia, ſed viros quoque ac mulieres circiter quindecim millia cum Epiſcopo maximaque monachorum parte ruina opprimeret. Paucis adhinc diebus res nova ac viſu ſtupenda, quæ haud fallax mali imminentis præſagium vulgò cenſetur, Jenæ, & in agris vicisqve ipſi circumjectis in omnium oculos incurrit, animosque attonitos ingenti horrore perſtrinxit. Die labentis menſis decimô octavô ad nos immensâ copiâ advolarunt *locuſtæ* veræ, nobis nunquam aliàs viſæ, à cicadis per prata noſtra ſalientibus, planeque inutilibus & innocuis, ipsâ ſpecie ac qualitate prorſus diverſæ, iisque, ſi ſolam (quæ etiam præter auctoris mentem a pictore aucta fuit) excipias magnitudinem, planè ſimiles, quas Rabbi *Ananias Fezzanus* è Mauritania veniens ibidem reperiri & ab incolis

(a) De reb. Sicul. Decad. prior libr. I. cap. IV.

incolis comedi, Francofurti an. 1688. narravit, quarumve ſpeciem à Judæo iſto ex *Aldrovando* exhibito indicatam Illuſtris *Jobus Ludolfus* in commentario ad Hiſtoriam ſuam Æthiopicam (b) depingi curavit. A meridie ex Pannonia, indeque Auſtriâ & Bohemiâ per Voigtlandiæ juga huc adventabant, & venti auſtralis flatum ſecutæ in noſtros tractus vaſto agmine ſe effundebant. Caput earum duriori quadam cruſtâ, galeæ ſpeciem velut præbente, collumque involucro quodam, qvod collarii monachalis formam gerebat, cinctum erat. (Sie hatten gleichſam einen Helm oder Sturmhut auf dem Kopff/ wie die Soldaten zutragen pflegen/ und Kragen um den Halß/ wie die Mönche.) Ineffabilis, quæ eorum, qvi non fuerunt αὐτόπται, fidem excedit, multitudo erat. Poſtquam demiſerant ſeſe, duorum fere milliarium ſpatium occupabant, à qvodam Altenburgicæ ditionis pago, quem appellitant *Trockenborn*, ad noſtrum usque oppidum in longitudine, & à Rodæ oppiduli confiniis Cahlam usque in latitudine ſe extendentes. Manus altitudine jacebant humi, ſuisque innumerabilibus examinibus ſoli noſtri ſuperficiem ita operiebant, ut plenis pugnis corradi poſſent. Parcebant quidem vitibus arboribusque; aſt agros & prata, quæ nube ſuâ dirâ contegebant, ſic depopulabantur, ut avenam, milium, cannabem longè lateque conſumerent, & fœnum in acervos jam convectum devorarent, gramenque quibusdam in locis ita eroderent morſu, ut prata quaſi igne aduſta apparerent. Alis nocturnô humore, aut rore, vel pluvia madefa-

(b) p. m. 177.

ctis, ita inhærebant terræ noſtræ, ut nullô ſtrepitu concitatô, nullâ vi abigi poſſent ac propulſari. Vbi æſtas vapore ſolis accenderet tellurem, & diei fervidiſſimum tempus eſſe inciperet, tùm demum in ſublime vehebantur. Cùm aſſurgerent, ac ſeſe alarum remigio efferrent, hinc ad alios Thuringiæ tractus commeantes, ab hora nona antemeridiana ad qvintam usque pomeridianam quaſi acie inſtructâ turmatim provolabant. Quandoque tanta earum nubes ſe intendebat cœlo, ut ſolem quadantenus obumbraret, ejusque nitorem aliquo modo conderet. Tàm denſum agmen aërem noſtrum implebat, ut columbas, aliasque aviculas cœlum trajicientes ſufflaminaret, ac mole ſuâ ſupprimeret. Gregatim ſublatæ tanto pennarum ſtridore ſe movebant, ut præcipitis aquæ ad aſperos lapides alliſæ, ac per ſaxa decurrentis aut venti arbores quatientis ſonum redderent. Avium certè velocitatem volatu ſuo æquabant, & magnâ parte templorum noſtrorum faſtigiis ſupervolabant. Agmina quædam inferiora in ora peregrinantium ita irruebant, ut baculo nunc huc, nunc illuc vibrató arcenda eſſent atque fuganda, iisque montium ac pagorum vicinorum conſpectum obſcura ſua nube adimebant. Multæ in plateas urbis, tectaque noſtra incidebant, ut paſſim à pueris caperentur. Atque hæc locuſtarum in noſtras terras illatarum innumerabilis copia apud nos *caſus valdè inſolitus* eſt, (uti eam *Menochius* (c) appellitat) h. e. caſus adeò rarus, ut non potuerit veroſimiliter a viro prudente cogitari: Nec enim hominum memoriâ peſtis e-

jus-

(c) De A. I. Q. L. 2. Cent. 1. caſ. 80. in fin.

Locŭstarŭm nuper noſtrŭ
aera pervagantium figuræ.
H. C. Croker. f.

juſmodi noſtros tractus infeſtavit. *Franzius* (d) eqvidem teſtis eſt, locuſtas longos ventres & in capitibus coronulas habentes, ac tetrum odorem exhalantes anno 1542. qvô (ut *Georgius Agricola*, (e) & *Sleidanus* (f) referunt) Poloniam, Italiam, & Germaniam pervagatæ ſunt, in Sileſiam quoque, Luſatiam & Miſniam irruiſſe, & alicubi in Marchia ad equi ungulam usque jacuisſe; aſt ab illo tempore dirum iſtud inſectum tantâ vi ad Thuringiæ ac Miſniæ oras eſſe provectum, legiſſe me vel audiviſſe non memini. Unde quod *Menochius* olim l. c. ſcripſit: *Ego aliquando reſpondi, caſum fuiſſe valdè inſolitum, cum in Italiam advolavit immenſa illa Locuſtarum qvantitas, quæ in hâc regione viſa eſt nunquam, vel ſi viſa aliquando eſt, jam mille elapſis annis viſa eſt: Et licet cogitari potuerit de Locuſtis, ut in L. Excepto C. Locat. non tamen de tàm ingenti quantitate, quàm illa fuit, qvæ advolavit eò an. 1542*; idem de locuſtis, ſi in tanta multitudine ad nos adventent, pronunciandum eſſe, Dn. D. *Joachimus Hoppius* in eruditiſſima qvadam diſſertatione (g) ſcitè monet. Ex hoc verò, quod locuſtæ immenſis ejusmodi turmis advolantes ſint res valdè inſolita, nec hominum memoriâ viſa, præſtantiſſimi Jurium interpretes concludunt porrò, conductorem, qui *in genere* omnibus caſibus renunciavit, de edacitate locuſtarum non teneri, ſed

B damnum

(d) Hiſt. anim. p. m. 799. (e) libro de animantibus ſubterraneis, qvem ad *Georgium Fabricium* anno 1548. ſcripſit (f) lib. XIV. (g) quæ eſt de *edaci Locuſtarum pernicie* ad L. Excepto tempore 8. de Locat. & Conduct. Francofurti ad Viadrum an. 1682. habita.

damnum ab iis illatum detrahere poſſe, etiamſi *jurato* iſta facta ſit renunciatio, imò caſus cogitati & incogitati ſine diſcrimine ſuſcepti fuerint. Quippe communem velut & æquam ſententiam laudant commendantque, quam *Mevius*(h) ſic enunciat: Dann begeben ſich dergleichen ohnvermuthliche Fälle/ſo bey Menſchen Dencken nie fürgefallen/und alſo über die maſſe ungewönlich wären/ daß dero Beyſorge man nicht hätte kön̄en tragen/weniger darauf die Gedancken richten / verbleibet es der Suſpection und Renuncirung unangeſehen bey den gemeinen Rechten/und betrifft der Schade den Colonum nicht. Neque ipſum juramentum ad non cogitata, ſeu ad ea, de quibus veroſimiliter non potuit cogitari, extendi perhibetur (i). Atque caſus incogitati, quos quis in ſe ſuſcepiſſe dicitur, accipiendi ſunt ſecundum præſentem ſtatum, non autem de iis, qui etiam prudentiſſimum virum fallunt (k). Cæterum ipſe, cùm rarum iſtud, & in terris noſtris valdè inſolitum inſectum, cum ſtudioſis quibusdam attonitus contuerer, ac Nemeſeos divinæ iram adverſus mortalium genus concitatam inde colligerem, de peſte illa atque ejus præſagio publicè diſſerendi impetum, ipſo in hoc tempus congruente caſu admonitus, confeſtim concipiebam. Peritè autem negotii illius partes me neutiquam impleturum eſſe arbitrabar, niſi & paſſim de locuſtis in univerſum philoſopharer, ac quæ generatim de iis prolata ſunt, ſubin-

de

(h) De Penſion n. 105. (i) *Seraphin.* de Privileg. Juram. Privil. 119. n. 2 *Adrian Gylman* Tom. 4. Symphorem. Part. I. Vot. 27. n. 120. (k) *Alciat.* libr. 8. Reſp. 49. n. 5. *Menoch.* Conſ. 26. n. 19. *Mevius* l. c. n. 132.

de ad noſtra agmina attemperarem. Quod argumentum inſolitum dum aggredior, Omnipotens Numen, ut propitium mihi ſit, ſupplex oro.

Cap. I.

Nominis LOCVSTÆ homonymiam & ſignificationem tradit, &, quô ſenſu iſtud noſtratibus tribuatur, aperit.

I.

SI pro copia rerum ſuper locuſtis in univerſum commentari & argumenti hujus, quod tractandum ſuſcepi, totam molem exhaurire vellem, tempus & charta potius, quàm materies, me deficerent. Itineraria & rerum naturalium interpretes de mirabili hoc inſecto infinita ferè tradunt: ac ipſe *Bochartus* in *Hierozoico* ſuo octo capita integra de iis contexuit. Unde ex tanta materiarum ubertate ac amplitudine pauca ſaltem, & ea quidem decerpam, quæ ad locuſtarum noſtrarum naturam & efficaciam illuſtrandam nonnihil facere videbuntur.

II. Eô autem pactô meam tractationem digeram diſponamque, ut *primò* in evolvenda nominis ſignificatione, ejusq; ambiguitate diſpellendâ elaborem, *deinceps* animalculorum iſtorum naturam partesque perluſtrem, *tertio* de affectionibus variis, videlicet (α) *motu*, (β) *loco*, unde adventant, & quem pervagantur (γ) *ſono*, (δ) *quantitate*, (ε) *colore* diſſeram, *quartò* de eorum vi ac efficacia, ad quid proſint, quidve noceant, atque hinc de variis adverſa ea remediis exponam, *quintò* eorum generationem aut ortum per-

veſtigem, *Sextò* quid portendere putentur, edoceam, & *ad extremum* quid ſecundum *jus naturæ* circa damnum ab iis illatum obſervari debeat, tradam.

III. Nomen quod attinet, varii varias eujus etymologias adferunt. Nonnulli, quos inter eſt *Iſidor.* (l) à vocibus: *longus* & *haſta*, illud deflectunt, quòd locuſtæ longos pedes, haſtis non abſimiles, habeant. Alii à vocabulis: *locus* & *ſtare*, deducunt, quòd animalcula iſta non uno in loco ſubſiſtere, ſed hinc inde ſubſilire conſveverint. Alii à vocibus: *locus* & *uſtus*, derivant, quòd locuſtæ agros, quos invaſerunt, *urant*, h. e. affligant, ſeu malè afficiant. *Bochario* in *Hierozoico* part. poſt. lib. IV. c. V. locuſta non aliunde videtur, quàm à *locutione* appellata, cùm tàm loquax ſit, quàm cicada, quam volunt loquacitatis eſſe ſymbolum.

IV. Undecunque vox illa originem habeat, quatuor potiſſimum ejus ſignificationes deprehendimus. *Adrianus Turnebus* (m) obſervat, antiquum qvendam Criticum vocabulum hocce uſurpare pro inſtrumento ad delendas flam̃as comparato, qvod altiſſimè aquam hamarum & dolabrarum more evomebat. Nonnunquam nomen iſtud deſignat certum herbarum genus, de quo *Matth. Martin.* in Lexic. Philol. h. voc. Quandoq; denotat certum quoddam piſcium ἀναίμων (h. e. *exſanguium*) genus, quod dixerunt μαλακόστρακα (i. e. teſtâ quidem, ſed molli, obducta, ſeu, ut *Plinius* vocat, *cruſtata*, vel *cruſtis contecta*) & cujus quatuor eſſe ſpecies, *locuſtas* puta, *aſtacos*, *ſquillas* & *cancros*, referunt *Ariſtoteles* (n) & *Athenæus* (o). Quanquam (quod obiter hîc notamus) *Plinius* cancrum (καρκῖνον) non accipiat pro ſpecie carabis contradiſtinctâ, ſed pro genere aliquo *carabos* & *aſtacos*, velut ſpecies, ſub ſe comprehendente. Sic & *Juvenali* (p) & Romanorum aliis laxius

(l) in En. lib. 12. (m) lib. XIX. Adverſ. cap. XXIII. (n) lib. IV. Hiſtor. Anim. cap. II. (o) lib. III. (p) Sat. V.

xius accipitur *ſquillæ* vocabulum, ut non modo *καρίδα*, ſed etiam aliam piſcium *ἀναίμων* & *μαλακοςράκων* ſpeciem, v.c. *ἄσταϰον*, complectatur. Cæterum locuſtæ eo ſenſu, qui ll. cit. apud *Ariſtotelem* (q) & *Athenæum* (r) occurrit, intellectæ vocantur Græcè *κάραβοι*, parteque corporis anteriori rigent, ac binis præliantur cornibus; & utrinque prædití ſunt pedibus quinis, atque teſte *Pliniô* (s) in mari Indico quaterna cubita implent. Iisdem usque adeò capiebatur *Callimedon* orator, ut teſte *Athenæo* (t) exinde *Carabi* nomen nactus ſit. Hôc autem ſenſu vox iſta uſurpatur apud *Svetonium*, qui in vita Tiberii Neronis narrat, Cæſarem illum crudelem piſcatori cuidam, qui ipſi ſecretum agenti grandem mullum inopinanter obtulerat, perfricari eodem piſce faciem juſſiſſe, & gratulanti inter pœnam, quod non & *locuſtam*, quam *prægrandem* ceperat, obtuliſſet, locuſtâ quoque lacerari os imperâſſe. Geminô ſignificatu *locuſtæ* vocabulum adhibetur apud *Maffejum*, qui de Luſitanis in arce Indica Cananor obſeſſis & fame preſſis ſequentia (u) ſcribit: *Ipſemet feſtô aſſumtionis* (ſc. Mariæ Virginis) *die, ne quid miraculo rem poſſet eximere, ſolito vehementius intumeſcens pelagus, ingentem locuſtæ numerum ad ipſas templi radices ejecit, quæ à Luſitanis gratulabundis avidè collecta in multos dies abundè ſuffecit; nec validos tantùm ſævâ fame, verùm etiam ægros diuturno morbo levavit.* Etſi enim Illuſtris *Ludolfus* in ipſa *Hiſtoria Æthiopica* (x) hunc *Maffeji* locum de terreſtribus & volatilibus locuſtis accepiſſet, tamen à Clariſſimo W. *Erneſto Tenzelio*, multæ lectionis & variæ eruditionis Viro, admonitus, & à *Johanne Barrio*, Hiſtorico Luſitano, eandem hiſtoriam enarrante, rectiùs inſtructus, eum poſthac in commentario ſuo (y) de locuſtis marinis interpretatur.

 V. Tan-

(q) lib. IV. Hiſtor. Animal. cap. II. (r) lib. III. (s) lib. IX. Hiſtor. Natur. c. III. (t) lib. III. (u) Hiſtoriar. Indic. lib. III. (x) lib. XIII. (y) p. m. 187.

V. Tandem *locuſtæ* vocabulum notat *inſectum* aliquod terreſtre & apud nos inſolitum, frugibus inprimis pernicioſum fructusque ac ſegetes adurens & conſumens, quod Græcis communiter ἀκρὶς dicitur. Quæ explicatio etſi locuſtam, (quippe quæ ob nimiam ſuam diverſitatem exquiſitam definitionem reſpuit) accuratè ſatis non definiat, diſcernit tamen eandem à *cicadis* per prata noſtra *quotannis* ſalientibus, utpote quæ parum detrimenti frugibus adferunt, cùm ſolùm in gramine degant, & pruina ſive rore contentæ ſint.

VI. In ultimo hôc ſignificatu *Locuſtæ* nomen ſortiuntur animalcula iſta, de quibus in præſenti ſpecimine philoſophamur. Enimverò nec vocem illam hoc ſenſu uſurpatam, & inſectis quibusdam tarreſtribus attributam, ad eam latitudinem extendimus, ut ſub ſe complectatur quoque locuſtam ἄπτερον (h. e. *alarum expertem*), ſed hic cum maximâ ſcriptorum parte ad eum acceptionis gyrum revocamus, ut aliquod apud nos inſolitum, terreſtre, *volatile*, frugibusque inprimis pernicioſum inſectum deſignet. Cæterum locuſta quædam ἄπτερος eſt ea, quæ apud *Dioſcoridem* (z) ἀσίρακος ἢ ὄνος dicitur, & adverſus ſcorpii venena valere fertur. Sic & *Bruchus*, Hebræis ילק dictus, communiter locuſtæ genus alarum expers eſſe putatur, quod eò ſit maximè peſtilens, quòd, quia volare non poteſt, regionem illam, ubi conſedit ſemel, totam interdum populetur, atque urat. Solere autem *Bruchos*, cùm avolare non poſſint, comprehendi, & illorum acervos conjectos in foſſas terrâ tegi atq; opprimi, colligitur ex Eſaiæ XXXIII. 4. *congregabit ſpolia veſtra, ſicut colligitur bruchus, velut cùm foſſæ plenæ fuerint de eo.* Loquebatur ibi *Propheta* de Senacherib, cujus exercitus ſicut bruchorum multitudo populabatur Judæorum regionem. qui tamen in Topheth,

(z) libr. II. Mater. Medic. cap. LXXIV.

pheth, quaſi in foſſas bruchi conjecti, oppreſſus eſt. Quanquam ſint, qui bruchos eſſe autumant illud vermiculorum genus, qui vites, cùm germinare incipiunt & fructum oſtendere, corrodunt: Id quod fortaſſe verum eſſe, *Caſpar Sanctius* in comment. ad cap. I. Joel. arbitratur. Eſt & in America alia inter Locuſtas ἀπτέρυς ſpecies, quæ Græcis *Mantis*, Latinis *vates* dicitur, quod, ubicunque appareat, macra ſit & famem portendere perhibeatur. Refert *Gulielmus Piſo* (a), eam inuſitatæ figuræ ac naturæ eſſe; priores pedes inſtar brachiorum junctos & quaſi manus ad cœlum elevatas habere, ut credant ſuperſtitioſi incolæ, quod homines ſupplices ad cœlum palmas tendere doceat; ac certo quodam tempore, veris vicem ſupplente, vitam ſenſitivam derelinquere, & transformatam aliquandiu in plantam, tandem more cæterorum vegetabilium marceſcere. Utut igitur locuſtæ nomen, quatenus *inſectum* aliquod denotat, animalculis quoque alarum expertibus tribuatur, tamen ex uſu loquendi in *Phyſicorum* ſcholis recepto ſimpliciter & κατ' ἐξοχὴν de inſecto *apud nos inſolito, terreſtri, volatili, frugibusque inprimis pernicioſo* dicitur. Unde & cum apud *Athanaſium Kircherum* (b) aliosque inſecta ſeu ἔντομα ſint vel terreſtria, vel aquatica, atque illa vel habere pedes, vel pedibus carere dicantur, & quæ pedibus inſtructa ſunt, viciſſim diſtinguantur in alata, & alis deſtituta, Locuſtæ ad inſecta terreſtria, pedibusque & alis prædita abſolutè referuntur.

VII. Hîc autem non poſſumus non notare *Fridericum Spanhemium*, (c) qui Locuſtarum, ut ſunt animalia ex inſectorum genere, diverſa inquit eſſe nomina apud Græcos

(a) de Indiæ utriusque re naturali & medica Lib. V. cap. XXI. (b) Mund. ſubterr. Tom. II. libr. XII. ſect. II. c. V. (c) Dub. Evang. Part. III. Dub. XCIX. §. III.

cos, cùm dicantur, ἀκρίδες, βροῦχοι, quandoque καρκίνοι κάραβοι, ἄστακοι. Certè enim, καρκίνοι, κάραβοι, ἄστακοι, ut ex *Ariſtotele* (d) & *Athenæo* (e) liquet, ſunt quædam piſcium ſanguinis expertium genera, quæ μαλακόστρακα, ſeu, ut *Plinius* vocat, *cruſtata*, vel *cruſtis contecta* dicuntur: prout ipſe *Spanhemius* ibidem fatetur, καράβους καὶ καρκίνους eſſe ex cancrorum genere: Aſt piſces & cancri nullô jure ad inſectorum claſſem revocari poſſunt.

Caput II.

De LOCUSTARVM naturâ & Partibus.

I.

EX *Plinio*, (f) liqvet, tàm validam firmamq; locuſtarum naturam eſſe, ut longinqva maria tranſeant, continuatâ plurium dierum fame. Ipſe locuſtas aliqvot nuper incluſi vitro, easqve per ſeptem dies ſine ullo alimento vixiſſe, experimentô didici.

II. Non videntur habere noſtræ locuſtæ nervos, nec oſſa, nec ſpinas, nec cruſtam quidem fragilem, nec quæ jure dicatur cutis, ſed partes mediæ cujusdam inter omnia hæc naturæ, corpus arenti ſimile, nervô mollius, in reliquis partibus *ſiccius* verius, quam *durius*: prout *Plinius* (g) de omnibus inſectis pronunciat. Imò id ipsũ, quô cohærent, non inter oſſa & cartilaginem, ſed, cùm molle ſit ut caro, diſtendatur autem ut nervus, inter cartilaginem & nervum mediã naturam habet, uti judicat *Gerardus Joannes Voſſius* (h). Cùm enim

(d) lib IV. Hiſtor. Animal. c. II. (e) lib. III. (f) lib. XI. Hiſt. Natur. cap. XXIX. (g) lib. XI. Hiſt. Nat. c. IV. (h) lib. IV. de orig. & progr. idololatr. cap. LXX.

nim multum habeant aquei, mirandum non eſt, ſi careant iis partibus, quæ plus terreni continent. Licet igitur quædam in iis ſint partes ſicciores, non eò usque tamen ſiccæ ſunt, ut prorſus obdureſcant. Unde & *Ariſtoteles* (i) inquit: ἡ δὲ τοῦ σώματος σὰρξ οὔτε ὀστρακώδης ἐστὶν, οὔτε οἷον τὸ ἐντὸς τῶν ὀστρακωδῶν, οὔτω σαρκώδης, ἀλλὰ μεταξύ. διὸ καὶ οὔτε ἄκανθαν ἔχουσιν, οὔτε ὀστοῦν, οὔτε οἷον σηπίον, οὔτε κύκλῳ ὄστρακον. *Caro autem corporis* (inſectorum) *nec teſtam imitatur, nec qvalis in teſtaceis continetur, ſed medium quiddam eſt inter hæc. Quare neque ſpinam habent, neque os, neque aliquid ſepio ſimile, neque teſtam ambientem.* Cujus inſectorum conſtitutionis rationem eleganter tradit *Philoſophus* ille, cum ſtatim ſubdit: Αὐτὸ γὰρ αὑτὸ τὸ σῶμα διὰ τὴν σκληρότητα σώζει, καὶ οὐ προσδεῖται ἑτέρου ἐρείσματος, *ſe ipſum enim ſuapte duritie tuetur corpus, neque alterius eget fulturâ.*

III. Vulgus tamen ſubſtantiam mollem in locuſtis deprehenſam, *carnem* appellare ſolet. Sic ex *Davidis Schelbammeri*, Bibliothecarii Hamburgenſis MSS. Illuſtris *Ludolfus* (k) hæc verba allegat: In Guinea fliegen die Heuſchrecken mit dicken Schwarmen/ wie eine dicke Wolcke/ und verfinſtern die Lufft. Sie werden getödtet/ und an der Sonnen gedörret/ und von ihnen gefreſſen; Sie ſollen wohl ſchmecken/ haben Fleiſch ſo weiß/ als ein Krebs.

IV. Ipſe jam laudatus *Ludolfus* (l) [qui exiſtimat aliàs, locum *Num. XI.* 31. ubi ventus שלוים abripuiſſe, & ſuper caſtra Iſraëlitarum diffudiſſe dicitur, multò commodiùs & genuiniùs de locuſtis, quàm de coturnicibus exponi poſſe], locuſtas, ſi non carnem propriè dictam, ſaltem aliquid carni ſimile & analogum habere arbitratur. Scilicet Dn. D. *Samuel Andreæ*, in Academia Marpurgenſi

C Pro-

(i) Lib. IV. Hiſtor. Animal. cap. VII. (k) in commentar. ad Hiſtor. ſuam Æthiop. p. m. 180. (l) ibid. p. m. 169. ſeqq.

Profeſſor in ſententiæ illius *Ludolfiana* diſquiſitione MSta, [quam *Illuſtris Ludolfus* pro incomparabili ſua erga me benevolentiâ benignè mihi nuper huc tranſiens communicavit] ut probet, vocem שְׂלָו *Num. XI. 31.* quam vulgata reddidit per *coturnicem*, propriè avem aliquam, & non locuſtam notare; objicit diſertè, *carnem propriè dictam petiiſſe Iſraelitas*, ac petentibus talem dediſſe, locuſtis verò carnem propriè dictam haud convenire. Aſt *Ludolfus* excellentiſſimus in animadverſionibus ſuis ad diſquiſitionem iſtam manuſcriptis, quæ omni rariſſimæ eruditionis copiâ refertæ ſunt, reſpondet, probari ſufficienter haud poſſe, quòd Deus talem carnem dederit, qualem petierant Iſraelitæ, vel in animo habuerant, cùm nec panem illis dederit, qualem concupiverant, ſibique fuerant imaginati. Unde & cenſet, quod, quemadmodum Deus panem poſcentibus aliquid pani ἀνάλογον, largitus eſt, ita flagitantibus carnem aliquid ei ſimile & analogum dederit.

V. Utrum autem hæc locuſtarum noſtarum caro, ſive propiè, ſive analogicè ſic dictâ, cibus inſalubris ſit, diſquiri ſolet. *Hieronymus Mercurialis* (m) & *Hieronymus Velſchius* (n) locuſtas eſcam inſalubrem eſſe, exinde colligunt, qvòd ἀκριδοφάγοι brevis ſint vitæ, & miſerê mortis genere pereant. Quippe *Strabo* (o) & *Plinius* (p) referunt, Æthiopes locuſtis veſcentes eſſe βραχυβιωτέτες, & rarò quadrageſimum annum ſuperare. Atque *Agatharchides* apud *Photium* (q) perhibet, Æthiopes locuſtis victitantes miſerabili morte poſt quadraginta annorum decurſum decedere. Teſtatur enim palàm, quòd, ſimulatque ſenium appropinquat, innaſcatur Æthiopum illorum corporibus volucre pediculorum genus, quod incipiat à pectore & al-

vo,

(m) lib. II. Variar. lect. cap XX. (n) in Vena Medinenſi cap. II. p.m. 43. (o) lib. XVI. Geogr. p.m 53. (p) lib. VI. Hiſtor. Natur. cap. XXX. (q) Biblioth. Cod. CCL.

vo, continuo autem unà cum facie omnem corporis ſuperficiem depaſcat. Hoc idem ferè eſt, quod de illis *Strabo* inquit: Τὰ τετταράκοντα ἔτη σπανίως ὑπερτιθέασιν, ἀποθηριουμένης αὐτῶν τῆς σαρκός. Ineptè enim *Xylander* vertit: *Raro quadrageſimum ſuperant annum, carne eorum jam in ferinam verſâ.* Nec ſatis accuratè reddit *Velſchius*: *Rarò quadrageſimum ſuperant annum, carne ipſorum in vermiculos ſive animalcula mutatâ.* Certè ſimplicius ac longè meliùs locus ille, ut *Ludolfus* (r) ſcitè docet, ſic verti potuiſſet: *Rarò quadrageſimum ſuperant annum, carne eorum verminante, ſeu vermes progignente.* Cæterum illi, qui locuſtarum carnem cibum inſalubrem eſſe credunt, cauſam brevioris hujus vitæ asſignant eam, quod inſecta iſta, utpote ξηρὰ τελέως τροφὴ h. e. *cibus prorſus ſiccus* [ut *Agatharchides* loquitur] temperiem paulatim corrumpant. Alii contrà locuſtarum carnem *in ſe ac per ſe* haud eſſe inſalubrem pertendunt, etſi per accidens, ſi nempe quis nimis ac perpetuò eam comedat, nocere ipſa ac temperiem corrumpere queat. Manifeſtè Ulyſſes *Aldrovandus* (s) locuſtas ad medicamenta utiles prædicat, ac *Moſen* in ſeligendis cibis diligentiſſimum eas Hebræis ut ſalutares in eſcam permiſiſſe. Sic & Dn. *Ludolfus* locuſtarum ejusmodi, quæ nuper tantâ copiâ ad nos advolarunt, carnem haud inſalubrem eſſe cenſet, nixus potiſſimum auctoritate ac teſtimonio R. *Ananiæ Fezzani*, qui an. 1688. Francofurti teſtatus eſt, locuſtas, queis Mauritani veſcuntur, non nocere ulli mortalium, licet de iis edant innumeras. *Velſchius* equidem objicit, affectum illum vermiculorum ex victus ratione quibusdam Æthiopiæ populis adſignare *Diodorum Siculum*, *Strabonem*, & *Agatharchidem.* Aſt nemo ex illis ſcriptoribus diſertè hoc asſeverat. Quippe *Diodorus Siculus*, poſtquam infelicem

(r) Comm. ad Hiſt. Æthiop. p. 184. (s) Lib. IV. de Inſect. c. I.

populorum ἀκριδοφάγων conditionem enarrâſſet quaſi dubitans ſubjungit: Εἴτε διὰ τὴν ἰδιότητα τῆς τροφῆς, εἴτε διὰ τὸν ἀέρα τοιαύτης τυγχάνοντες περιπετείας, h. e. *ſive propter qualitatem cibi, ſive propter aërem iſta miſerabili ſorte utuntur. Strabo verò*, cùm de Acridophagis Æthiopibus perhibuiſſet, eos eſſe βραχυβιωτάτες (h. e. *vitæ brevisſimæ*) addit quidem: ζῶσι δ' ἀπὸ τῶν ἀκρίδων [i. e. *vivunt autem de locuſtis*]; ſed brevitatem vitæ ipſis locuſtis, velut cauſæ, non adſcribit. Et *Agatharchides* manifeſtè id in medio relinquit, utrum miſera iſta mors proveniat ex comeſtis locuſtis, an nativa corporum temperie, vel aëris naturâ. Sic enim ſcribit: οὗτοι μὲν εἴτε τὲς χυμὲς, εἴτε τὴν τροφὴν, εἴτε τὸν ἀέρα τῆς κακίας ἔχοντες αἴτιον, ὅτως ἀπόλλυνται, *Hi igitur* (*acridophagi*) *ſive corporis ſuccus, ſive alimentum, ſive aër corruptus in cauſa ſit, iſtum in modum intereunt*. Et fac, ex victus ratione ἀκριδοφάγες contrahere corporis intemperiem, inde tamen evinci nequit, quòd locuſtæ *in ſe* ac *per ſe* inſalubres ſint, corporisq; corrumpant temperiem, ac mortem accelerent. Nam cibi etiam *in ſe ac per ſe* ſani ac ſalubres, ſi infumentur & ſallantur, ſcorbutum producere poſſunt: Jam verò populi ἀκριδοφάγοι teſte *Plinio* (t) locuſtis vivunt fumô & ſale duratis in annua alimenta. Imò ſi ἀκριδοφάγοι illi veſcerentur locuſtis recentibus, nec igne fumoque duratis, inde tamen, quod nimio ac mero earum uſu temperiem corporis everterint, mortemque præmaturam ſibi accerſiverint, concludi non poteſt, eas *in ſe* ac *per ſe* eſſe inſalubres. Multa enim, quæ in ſe ac per ſe ſalubria ſunt, immane quantum nocent, ſi nimis ac immoderatè iis utare; prout e. g. vinum in ſe ac per ſe ſalubre eſt, etſi calorem naturalem extinguat, ſi immodicè ſumatur: Sic & nobiliſſima aromata, *opium, crocus*, & alia, ſi nimium ac crebro iis utare, mortem accelerant, & tamen in ſe ac per
ſe

[t] Lib. VI. Hiſt. Nat. c. XXX.

ſe ſalubria ſunt. Objicit *Velſchius* porrò, locuſtas edere olera: *Galenum* autem arbitrari, quòd olerum eſus ſanitati minus conveniat. Sed nec huic objectioni quicquam ineſſe roboris, præclarè oſtendit Illuſtris *Ludolfus* (u). Neque enim *Galenus* (x) qvando olera pauciſſimum dare nutrimentum ait, de inſectis & pecoribus, ſed de hominibus diſſerit. Nec verò ab animalium cæterorum cibis, qui homini ſalubres ſunt vel inſalubres, ad ſalubritatem vel inſalubritatẽ carnis eorundem rectè concluditur. Certè porcorum, gallinarum, aliarumq; avium quarundam caro *in ſe* inſalubris haud eſt, etiamſi veſcantur reb9, quæ homini minimè ſunt ſalubres.

VI. Non autem ſalubris tantùm in ſe, ſed etiam *eſui grata*, olim hodieque à multis gentibus locuſtarum caro habetur. *Ariſtophanes* (y) ſcribit:

πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐστιν, ἢ κίχλαι,
Οἴμ' ὡς ὑβρίζεις. Δ. Τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.

Utrum locuſtæ ſvaviores ſint, quàm turdi?
Eheu! quàm injurius es. D. Locuſtas judicat multò (ſvaviores).

Diodorus Siculus (z) narrat, locuſtarũ ab Æthiopibus deſertæ regioni conterminis occiſarum magnos coacervari cumulos, easque ſalſugine perſperſas & convenienter maceratas accipere γεῦσιν πρόσφορον (h. e. *ſaporem accommodum* ſeu *gratum*), & ſine putrefactione diu aſſervari. Sic & *Petrus Kirſtenius* (a) hoc ſe ex Arabe quodam, quem ſecum habuit, audiviſſe memorat, quod quibusdam Arabiæ incolis locuſtæ, ſi ſoli ferventi fuerint expoſitæ, & ab ejus fervore ſatis intumuerint, *cibus ſvaviſſimus* eſſe credantur. Cui conſentit, *Joſephus de S. Angelo, Toloſanus*, (*b*) omnes & ſingulos in

 Ara-

(u) in comm. ad Hiſt. Æthiop. p. m. 184. (x) Lib. II. de alimentorum facultatibus cap. 40. & 50. (y) in Acharn. Act. IV. Sc. 7. (z) lib. III. Biblioth. Hiſtor. p. m. 163. (a) ad cap. III. Matth. v. 4. ſeqq. (b) in Gazophylacio ſuo Perſico in voce Locuſta.

Arabia edere iſtas locuſtas cum maximo appetitu, enarrans. Sinenſes (c) deliciis aliàs aſſveti eas *pro cupediis* habent. Mauritani (d) Africæ populus hodieque locuſtas, quæ ejusdem generis ac figuræ ſunt cum noſtratibus, avidè collectas coquunt & eſitant, eas multò ſvaviores eſſe pullis columbarum, ajentes.

VII. Nec veritati hujus hiſtoriæ præjudicat quicquam, quod Germani cibum iſtum nauſeent & averſentur. Guſtus enim inter nationes differt, & alia aliis grata, aliis ingrata videntur, prout quilibet aſſvetus eſt. Hinc & ipſemet cum *Clenardo* (e) dixerim: *Malo perdicem unam, quàm locuſtas viginti.*

VIII. *Cutem* porrò, *prorſus tenuem* (δέρμα πάμπαν λεπτὸν, ut cum *Ariſtotele* (f) loquar) aut certè aliquid prætenue cuti ἀνάλογον non ad omnes corporis partes, ſed ad alvum habent. Quippe coxis durâ cruſtâ inte&tis, intra quas caro mollis eſt, nec non ad pectus cruſtâ plurimâ, dorſoque cruſtatô conſtant, ut quaſi loricatæ videantur. Mirari igitur ſubit, acutiſſimum aliàs Philoſophum, *Julium Cæſarem Scaligerum* (g) hæcce ſcribere: *Utinam Ariſtoteles hoc non dixiſſet* (ſcilicet: Δέρμα δ᾽ ἔχουσι μὲν, πάμπαν δέ τὸ λεπτόν,) Nec enim hîc ait *Ariſtoteles*, inſecta *ubique & quà omnes* corporis partes habere cutem; ſed ſimpliciter inquit: *Ac cutem quidem, ſed prorſus tenuem habent.* Namque τὸ πάμπαν ibi non eſt idem, quod τὸ πανταχοῦ [h. e. *ubique.*] ſed quod τὸ πάντως, i. e. *prorſus.*

IX. Non ergò conſtant locuſtæ corpore intus forisque duro, uti quidam de inſectis generatim pronunciant. Neque enim alvus tantùm mollior eſt, ſed & obſervante *Scaligero* (h) intra coxas durâ cruſtâ inte&tas, ac intra dorſum cruſtatum caro mollis continetur.

X. Caput

(c) Joh. Neuhof in deſcriptione regni Sinarum pag. 377. (d) Ludolf. in comm. ad Hiſt. Æthiop. p. m. 176. 177. (e) In Epiſt. L. 1. p. m. 73. (f) Lib. IV. Hiſt. anim. c. VII. (g) Comm. in Ariſt. Hiſtor. de Animal. Lib. IV. c. VII. (h) ibid.

X. Caput duriori quadam, ſeu (ut accuratius loquar) *ſicciori* cruſtâ, quæ galeæ formam præbet, collumq; involucrô aliquô collarii monachalis ſpeciem gerente cinctum eſt. Similes omninò noſtrates quoad has partes ſunt illis, quas in inſula *Tayowan* & *Formosâ* conſpicuas ex Hiſtoria legationis cujusdam Sinenſis *Ludolfus* (h) ſic deſcribit: anno 1654. im May entſtund auf der Inſul Tayowan und Formoſa aus dem Nord-Weſten wieder eine große Menge Heuſchrecken/die um und um alle Feld-Gewächſe abfraſſen; Daher dann durch Hungers-Noth über 800. Menſchen umkommen. Sie waren wunderlich von Geſtalt: hatten gleichſam Kragen umb den Halß/ wie ein Pickenirer: und einen Helm oder Sturmhut auf dem Kopff/ wie die Soldaten zutragen pflegen.

XI. In quibusdam noſtratium ex collo, & quidem ſtatim ex collarii iſtius Monachalis initio criſta quædam, ornamenti alicujus, neſcio cujus, formam præ ſe ferens, eminere viſa eſt, ſive id ex peculiari τῆς ἀφθάρτȣ φύσεως, h. e. *incorruptæ NATURÆ* (ut cum *Sexto Empirico* (i) loquar) proviſu, ad dehortandos mortalium luxuriantium animos, ſive *caſu* (ceu loquuntur *Phyſici*) per aliquam à communi ſecundum ſpeciem diſpoſitione degenerationem factum ſit.

XII. Licet vilia videantur eſſe animalcula, magnum tamen habent os, ac in occipitio, & quidem in ſcapularum commiſſurâ, *dentes duos nigricantes, validos, latosq;* ad fruges abſumendas egregiè natos, quos inter ſe terendo (ex ſententiâ *Plinii*) ſtridorem edunt. Hinc leonini dentes *Apoc.* IX. 8. locuſtis aſſignantur, quando ibidem dicitur: *ὀδόντες ἀυτῶν ὡς λεόντων ἦσαν, dentes eorum ut leonum erant*, i. e. duri, validi, acuti. Atque ex dentium illorum robore ac duritie

(h) in comm. ad Hiſt. Æthiop. p. m. 175. (i) lib. VIII. adverſus Mathemat. (k) in Hiſtor. Natur. lib. XI. c. XXIX.

ſtie ſit, ut, ceu *Plinius*(l) ait, omnia morſu erodant, & fores quandoque tectorum. Arabes quoque docente *Bocharto* (m) illud, quod ab ipſis demorſum eſt, vocant *denticulatum in ſerræ modum.*

XIII. Oculos gerunt *patentes* ac *duriores*, ut quaſi per membranam vitri translucidam cernant, atque ob duritiem iſtam hebetius quidem, ſplendore autem receptô vident clarius. Hinc evenire videtur, ut volitent *potiſſimum* interdiu, quando nempe diſcuſsâ jam nubium ac nebularum caligine clariſſimum ſolis jubar effulget: quemadmodum & noſtrates alis nocturno humore, aut rore madefactis humi quieſcebant, ac tum demum, ubi æſtas vapore ſolis accenderet tellurem, tempusque diei fervidiſſimum eſſe inciperet, turmatim provolabant. Et *Ligtfootus* (n) ex *Gemariſtis* obſervat, cœcutire locuſtas roris tempore, ita, ut, ſi veneris tunc temporis eas, gradum ſiſtant. Quanquam appoſitè moneat *Plinius*(o) priſcos illos ſcriptores, qui locuſtas noctibus propter frigora non volare tradidere, ignaros fuiſſe, longinqua ab iis maria tranſiri, fame quoque plurium dierum continuatâ: Et *Hieronymus* verſum decimum capitis ſecundi Joel. propriè ſic exponat: *Præ multitudine locuſtarum obtegentium cœlum, Sol & LVNA convertentur in tenebras, & STELLÆ retrahent lumen ſuum, dum lumen in medio nubes poſita locuſtarum ad terram non ſinit pervenire.*

XIV. Ante oculos prætenduntur noſtratibus *duo* quaſi *pili*, quos *Ariſtoteles* (p) vocat κεραίας, h. e. *cornicula*, ſeu, ut *Theodorus Gaza* vertit, *antennas*. Eorum ratione noſtræ locuſtæ horrere aut horripilare rectè dicuntur, quando illos erigunt. Proinde cùm in tractatu *Talmudico Cholin* locuſtarum aliæ dicantur habere גבחת (h. e. *calvitium*), aliæ non habere, h. e. ex mente *Gloſſatoris* aliæ glabro,

(l) ibid. (m) in Hieroz. part. poſter. lib. IV. c. V. (n) Hor. Hebraic. in cap. I. Marc. (o) Hiſtor. Natur. lib. XI. c. XXIX. (p) lib. IV. Hiſtor. Animal. c. VII.

bro, aliæ hirſuto ſint capite, noſtrates hirſutô ſunt capite, ac calvitium non habent. Talismodi locuſta docente *Bocharto* (q) Arabicè vocatur *Orphan*, h. e. *locuſta jubata*; & à *Claudiano* (r) nobiliſſimô Poëta, ita deſcribitur: *Horret apex capitis.* Videtur quoque ad iſtiusmodi pilos ſeu cornicula alluſiſſe *Johannes* Evangeliſta (s) quando myſticis locuſtis tribuit τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν, h. e. *crines ut fœminarum.* Atque ex noſtris locuſtis apparet, non planè id verum eſſe, quod quidam volunt, locuſtas omne genus eſſe prorſus glabras & depiles.

XV. Præter oculos præditæ ſunt locuſtæ noſtræ *linguâ*, & quidem durâ ac validâ, quâ & guſtant & attrahunt intra ſe cibum. Ἄλλο δὲ αἰσθητήριον οὐδὲν φανερὸν (ut loquar cum *Ariſtotele* (t)) h. e. *cæterarum autem partium ſenſoriarum*, ſeu partium, quæ ſunt à naturâ ſenſuum miniſterio attributæ, *nullam, quæ ſanè appareat, habent.* Nempe ad locuſtas quoque noſtras ſpectat, quod *Ariſtoteles* (u) de inſectis quibusdam ſcribit: Ἔχει δὲ ὀφθαλμοὺς μὲν ἅπαντα, ἄλλο δὲ αἰσθητήριον οὐδὲν φανερόν· πλὴν ἔνια γλῶτταν· ἣν καὶ τὰ ὀστρακόδερμα ἔχει πάντα, ᾗ καὶ γεύεται, καὶ εἰς αὑτὸ τὴν τροφὴν ἀνασπᾷ. τοῦτο δὲ, τοῖς μὲν, μαλακόν· τοῖς δ' ἔχει ἰσχὺν πολλήν, *Oculos verò habent omnia: cæterarum autem partium ſenſoriarum nullam, quæ quidem manifeſtè conſpiciatur, præter linguam quædam. Quâ etiam teſtacea omnia prædita ſunt: quâ & guſtant, & attrahunt intra ſe cibum. Ea autem in quibusdam mollis, in aliis robuſta valdè.*

XVI. De cætero totam locuſtarum noſtrarum faciem ſi qvis attentè conſideret, eam equinæ faciei non abſimilem deprehendet Idem videlicet hîc obſervamus quod *Theodoretus* ad Joël. cap. II. añotat: Εἴ τις ἀκριβῶς κατίδοι τὴν κεφαλὴν τὴν ἀκρίδος, σφόδρα τῇ τοῦ ἵππου ἐοικυῖαν εὑρήσει, *Locuſtæ caput ſi*

(q) in Hierozoic. part. Poſter. Lib. IV. c. II. (r) in Epigrammatibus, Epigr. VI. quod de Locuſta eſt. (s) Apocal. IX. 8. (t) ibid. (u) ibid.

quis attentè contueatur, id equi capiti reperiet valdè ſimile. Nec non, quantum ad faciem, verum eſſe experti ſumus, quod *Muhammiaddin, Aſſarburienſis,* Poëta apud Arabes non incelebris, ex verſione *Samuelis Socharti* (x) ſcribit: *Habent,* (locuſtæ) *femur camelorum, crura ſtruthionis, alas aquilæ, pectus leonis. Caudas iis viperarum terræ: & decorant eas equorum ſpecies in capite & ore.* Atque ob hanc faciei equinæ formam Itali locuſtam vocant *cavallette.* Hinc licet nonnulli illud dictum *Apocal.* IX. 7. *& ſpecies locuſtarum ſimiles erant equis ad bellum paratis,* ad curſus aut volatus velocitatem referant, quâ equis ſunt propè pares, nos tamen inſuper ad faciem equinæ non abſimilem cum *Bocharto* (y) attemperamus.

XVII. Inter caput & alvum pars quædam ſita eſt, quæ ſimul *pectus* & *dorſum* eſt (τὸ ϛῆθος καὶ τὸ νῶτον.) Nam & hic verum eſt, quod *Ariſtoteles* (z) de inſectis dicit: Πάντων μὲν οὖν κοινὰ μέρη ἐστὶ τρία, κεφαλή τε, καὶ τὸ περὶ τὴν κοιλίαν κύτος· καὶ τρίτον, τὸ μεταξὺ τούτων· οἷον τοῖς ἄλλοις τὸ ϛῆθος καὶ τὸ νῶτόν ἐστι. Τοῦτο δὲ τοῖς μὲν πολλοῖς ἕν ἐστι, *omnium igitur* (inſectorum) *communes partes ſunt tres, caput, alvus ventrem continens, & tertia, quæ inter has ſita eſt, cujusmodi aliis pectus dorſumque dicitur. Hoc in multis unicum eſt.*

XVIII. Ad *pectus* pariter ac *dorſum* locuſtarum noſtrarum cruſta plurima ac valdè dura eſt, ut quaſi loricâ indutæ videantur. Pertinet & huc, quod *Claudianus* (a) de locuſtis canit:

—— cognatus dorſo dureſcit amictus,
Armavit natura cutem.

Atque eò iterum *Johannes* (b) alluſiſſe videtur, cùm de locuſtis myſticis inquit: *Et loricas habebant tanquam loricas ferreas.* Et ob hæc naturæ munimenta noſtrates locuſtæ

cœco

(x) in Hieroz. part. poſter. libr. IV. c. V. (y) ibid. (z) Hiſtor. Animal. lib. IV. c. VII. (a) in Epigrammatibus Epigramm. VI. quod eſt de locuſtis. (b) Apocal. IX. 8.

cœco ferri impetu, & neque homines neque enſes timere videntur.

XIX. Dorſo *venter fuſcus* ſubjicitur, in quo nil eſt, niſi *inteſtinum*, & quidem *non ſimplex*, ſed *flexuoſum ac replicatum*, quod, ut in inſectis aliis, ab ore ſtatim incipiens per totum corpus diſtenditur. Hoc ipſum jam olim obſervavit *Ariſtoteles*, (c) quando ſcripſit: Ἐντὸς δὲ τῆς κύτους, μετὰ τὸ στόμα ἔντερόν ἐστι, τοῖς μὲν πλείστοις εὐθὺ, καὶ ἁπλοῦν μέχρι τῆς ἐξόδου ἐστὶν, ὀλίγον δ' ἑλιγμὸν ἔχει. *Intra alvum autem poſt os inteſtinum eſt maximæ parti eorum rectum, ſimplexque ad exitum uſque, paucis autem inflexum eſt.* Et paulò poſt: Ἔνια δ' ἔχει καὶ κοιλίαν, καὶ ἀπὸ ταύτης τὸ λοιπὸν ἔντερον, ἢ ἁπλοῦν, ἢ εἱλιγμένον, ὥσπερ αἱ ἀκρίδες, *Nonnulla* (inſecta) *etiam ventrem habent, atque ab eo reliquo tractu inteſtinum, aut ſimplex, aut replicatum: ut LOCVSTÆ.*

XX. Cùm alia quædam locuſtarum genera ut *Thomas Mouffetus* (d) docet, habeant caudam, & vel extremâ caudâ vel ſupra caudam dos treſve geſtent aculeos, noſtrates locuſtæ caudâ quidem carent, ſed in fine alvi *quatuor ſpicula* paulò obtuſiora habent. Hinc cùm *Doctores Talmudici* (e) tradant, qvatuor locuſtarum ſpecies à Moſe enarratas, nempe חרגל חגב ארבה סלעם, in eo differre, qvod הרגל (*Chargol*) habeat gibbum & caudam, ארבה (*Arbe*) neutrum, סלעם (*Solam*) gibbum, ſed non caudam, חגב (*chagab*) caudam ſine gibbo, locuſtæ noſtrates, quippe gibbi & caudæ expertes, ad eam ſpeciem, quæ ארבה, (*Arbé*) dicitur, erunt referendæ.

XXI. Quatuor alæ maculoſiores, longiores corpore, totumque illud à ſuperiori parte contegentes, à collo ſubtus oriuntur. Unde noſtrates iis accenſendæ ſunt locuſtis, quæ τετραπτερυλλίδες i. e. *quadripennes* Græcè appellantur. *Ariſtophanes* in *Acharnenſibus*.

 Ἀλλ'

(c) loc. cit. (d) in Theatro inſectorum cap. XVI. p. m. 117. (e) in Tractatu Cholin cap. III. fol. 65. a. b. & 66. a.

Ἀλλ' εἴ τι βούλει πρίασθαι τῶν ἐγὼ φέρω,
Τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων.
Sed emitto, ſi quid vis eorum, quæ fero,
Gallorum aut quadripennium [ſeu, quatuor alas habentium.]

Et ad hanc vocem vetus *Scholiaſtes*, ac ex eo *Suidas* ſcribunt: Τετραπτερυλλίδων, τῶν ἀκρίδων· παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερὰ, *Quatuor alas habentium*, id eſt, *locuſtarum. Sic autem locuſtæ vocantur, quòd quatuor alas habeant.* Quanquam duas voces: τῶν ἀκρίδων, *Suidas* non habeat, ſed illæ ex *Scholiaſte* ibi ſint ſupplendæ.

XXII. Tot inſtructæ ſunt alis, cùm ſibi aliquando ex Numinis juſſu in multas regiones longè abeundum ſit, hôc alarum numerô vincentes muſcas & culices, quibus ſufficiunt duæ, quia longius avolare neceſſum non habent.

XXIII. Haud obtigerunt noſtris locuſtis molles ac farinaceæ, velut papilioni, ſed duræ quodam̃odo ac membranaceæ alæ. Deſtituuntur tamen noſtrates cruſtâ illâ ſive vaginâ, quam Deus locuſtis aliis quarũ figuram *Athanaſius Kircherus* (f) exhibet, ob alarum iſtarum fragilitatem impertitus eſt, ut ſcilicet in ea alas ſuas recondant. Eadem vagina *Ariſtoteli*(g) dicitur ἔλυτρον: Quæ vox idem notat, quod *integumentum*, cùm ἐλύειν ſit καλύπτειν h. e. *obtegere*, ut *Proclus* aliique interpretantur. Unde & locuſtæ cruſtâ iſtiusmodi armatæ referuntur ad ἔντομα τὸ πτερὸν ἔχοντα ἐν κολεῷ h. e. *ad inſecta alas in vaginâ habentia*, ſeu ad ἔντομα ἔχοντα ἐν ἐλύτρῳ τὰ πτερὰ, ut *Ariſtoteles* loquitur, h. e. ad *inſecta alas integumento quodam obductas habentia*, quæ unâ voce dicuntur τὰ κολεόπτερα vel κολεόπτερα, h. e. *vaginipennia*, ut aliqui reddiderunt.

XXIV. Cæterum noſtratium locuſtarum alæ ſtrictè loquendo non ſunt pennæ, ut in columbâ aliisque avibus, cùm

(f) Mund. ſubterr. Tom. II. libr. XII. ſect. II. c. V. (g) loc. cit.

cùm æquè ac reliquorum inſectorum volucrium alæ οὐ καυλὸν, οὐδὲ σχίσιν [ut *Ariſtoteles* ait] h. e. *nec tubum*, *nec ſciſſuram* habeant, ſed ſiccæ duntaxat ſint membranæ. Unde *Scaligeri* [h] cenſuram ſuſtinere neceſſum habuit *Theodorus Gaza*, qui τὸ πτερὸν ab *Ariſtotele* inſectis quibusdam attributum reddidit *pennam*. Quanquam, ſi laxiori vocis ſignificatu utamur, alas locuſtarum auſim appellare pennas, quod facere veretur *Scaliger*. Qvippe ipſe *Plinius* [k] inſectorum alia ait eſſe *pennata*, alia pennis carentia, atque naturam nonnullis inſectis magnâ ſubtilitate *pennas* adnexuiſſe monet. Fruſtrà autem ſubtilitatem quærit *incomparabilis doctrinæ* Vir, *Gerhardus Johannes Voſſius* [l] dum alas in avibus πτερὰ, in inſectis autem πτίλα vocari contendit. Certè ipſe *Ariſtoteles* (m) aliquoties inſectis tribuit τὸ πτερὸν, ut quando ἔντομα πτηνὰ h. e. *inſecta volucria* πτερὰ habere inquit, atque inſectorum alia δίπτερα, [h. e. *binis alis inſtructa*) alia τετράπτερα (h. e. *quaternis alis prædita*) appellitat.

XXV. Tandem locuſtæ noſtrates ſex pedes habent, in quibus primi duo ſunt minores, medii his majores, poſtremi ſunt maximi. Sic & *Ariſtoteles* [n] ſex locuſtis pedes tribuit, quando de *locuſtis*, *culicibus* &c. ſcribit: Ἑξάποδα δὲ τὰ τοιαῦτα πάντα εἰσὶ, σὺν τοῖς ἀλτικοῖς μορίοις, *Hæc autem omnia ſenos habent pedes, ſi partes ſaltatoriæ connumerentur.* Et *Damir Arabs* annotante *Bochart o* (o) inquit: *Et locuſta ſex habet pedes.*

XXVI Senos autem illos locuſtarum pedes ipſe Codex Sacer (p) ſic deſcribit: אך את זה תאכלו מכל שרץ העוף ההולך על ארבע אשר לא כרעים ממעל לרגליו לנתר בהן על הארץ *Veruntamen iſtud comedetis ex omni reptili*

(h) ibid. (i) in Comm. in Ariſt. Hiſtor. de Animal. lib. IV. c. VII. (k) Natur. Hiſtor. lib. XI c. c. I. & II. (l) lib. IV. de Orig. & progr. Idol. c. LXXV. (m) Hiſtor. Animal. lib. IV. c. VII. (n) Lib. IV. de Partibus animal. c. VI. (o) in Hierozoic. part. poſter. lib. IV. c. I. (p) Lev. XI. 21.

reptili volucri, quod graditur ſuper quatuor (pedibus) *cui* (ſunt) *crura ultra* (vel præter) *pedes ejus ad ſaliendum illis in terra.* Cui locuſtarum deſcriptioni ſtatim ſpecialis earum denominatio ſubjungitur, qvâ alia appellatur *Arbe*, alia *Solam*, alia *Chargol*, alia *Chagab.*

XXVII. Tantum verò pedum numerum eò à natura acceperunt locuſtæ, quod *frigidæ* ſint *naturæ*, atque adeò neceſſe fuerit, faciliorem reddi greſſum ac motum; id quod fit pedum copiâ. Vid. *Ariſtot.* lib. IV. de part. animal. c. VI.

XXIIX. Crura illa & femina locuſtarum, cum inaruerint, ſerrarum uſum in India præbere tradit *Plinius* (q). Quanquam iſtæ in India locuſtæ, quippe *Plinio* teſte ternûm pedum longitudinis, majores longè ſint iis, quæ gregatim in noſtras oras nuper involârunt, talem omninò uſum in re domeſticâ præſtare ineptæ.

XXIX. Poſtremi duo locuſtarum noſtrarum pedes non ad inceſſum, ſed ad ſaltum vel volatum ſunt comparati. Quippe iis extenſis & inflexis locuſtæ ad ſaliendum vel volandum attolluntur; quemadmodum Ariſtoteles (r) apertè de locuſtis inquit: ὅταν κάμψαντ' ἐκτείνῃ πάλιν, ἀναγκαῖον ἀπὸ τῆς γῆς ἦρθαι, *Cùm inflexa rurſus extendunt, è terra attolli neceſſe eſt.* Proinde ipſa *Scriptura* (s) pedes illos noviſſimos vocat כרעים לנתר בהן על הארץ h. e. *crura ad ſaliendum in terra.* Imò & *Ariſtoteles* (t) eos palàm appellitat τὰ ἁλτικὰ μόρια, h. e. *partes ſaltatorias.*

XXX. Atque eam ipſam ob cauſam, ut ſcilicet eorum innixu locuſtæ ſeſe ad ſaliendum vel ad avolandum è terra elevent poſteriora crura data eſſe primis ac mediis longiora animadvertit itidem *Ariſtoteles*, (u) quando ſic ſcribit:

(q) Lib. XI. Hiſt. Nat. c. XXXIX. (r) lib. IV. de part. animal. c. VI. (s) Levit. XI, 21. (u) libr. IV. Hiſt. animal. c. IX.

bit: Τὰ δ᾽ ὀπίσθια μείζω τῶν μέσων διά τε τὴν βάδισιν, καὶ πρὸς τὸ αἴρεσθαι ῥᾷον ἀπὸ τῆς γῆς ἀναπετόμενα. Ὅσα δὲ πηδητικὰ αὐτῶν ἐστι, μᾶλλον τοῦτο φανερόν· Οἷον αἵ τ᾽ ἀκρίδες, καὶ τὸ τῶν ψυλλῶν γένος, *Poſteriora* [autem] *crura medius longiora ſunt, ut ambulent melius, & attollantur facilius de terra, quando avolare libet. Quod planiùs ea oſtendunt, quæ ſaliunt: ut locuſtæ, ut culices.*

XXXI. Eoſdem pedes noviſſimos *Ariſtoteles* (x) vocat πηδάλια. Quod vocabulum *Theodorus Gaza* per gubernacula, *Julius Cæſar Scaliger* (y) per ſaltacula reddit. Illa verſio eâ potiſſimum ratione nititur, quòd πηδάλιον & apud profanos auctores, (z) & in ſacro codice (a) gubernaculum denotet, atque ut navigii motus gubernaculô, & quidem olim, docente eleganter *Schefferô* (b), ſæpè duplici, dirigitur, ita inſectorum motus ſeu ſaltus duobus illis poſtremis pedibus gubernetur. Hæc autem *Scaligeri* interpretatio eò reſpicit inprimis, quòd τὸ πηδᾶν ſit *ſalire*, *ſaltare*, atque inſecta poſtremorum pedum inflexu ſe ad ſaliendum librent. Verùm enim verò verſio illa, qvam attulit *Gaza*, velut *Ariſtotelis* menti conformior præferenda eſt, ac perperam à *Scaligero* carpitur. *Ariſtoteles* (c) enim, ſe τὰ πηδάλια, quatenus inſectis tribuuntur atque locuſtis, ad gubernacula deſignanda uſurpare, apertè docet, quando inquit: οὐκ ἔμπροσθεν δὲ, ἀλλ᾽ ὄπισθεν μόνον ἔχουσιν αἱ ἀκρίδες τὰ πηδαλιώδη, h. e. *Non anteriùs, ſed poſteriùs ſolùm, LOCUSTÆ habent partes in gubernaculorum formam conditas.* Quippe τὰ πηδαλιώδη dicuntur ea, quæ gubernaculorum formam imitantur.

XXXII. De cætero ex iis, quæ ediſſeruimus hucusqve, manifeſtum evadit nobis, qui ſenos pedes attribuimus locu-

(x) libr. IV. Hiſt. Animal. c. VII. & IX. (y) in Commentar. ad Hiſtor. Animal. lib. IV. c. VI. (z) *Ælian.* libr. IX. Varior. cap. XL. & *Heliodor.* libr. V. Æthiopic. (a) Actor. XXVII, 40. (b) in librô eruditô de militiâ navali. (c) libr. IV, de part. animal, c. VI.

locuſtis, haud contradicere ſacras literas, quæ quatuor ſaltem pedes animalculis iſtis adſignant. Nam in reipſa ſacra Scriptura pariter & Phyſicorum ſcholæ ſex tantùm locuſtarum crura ſtatuunt, ac in uſu ſaltem vocabuli *pedis* diſcrepare videntur, cùm obſervante *Auguſtinô* (d) Lex Moſaica duo poſteriora crura, quippe non ad inceſſum, ſed ad ſaltum comparata, inter pedes haud computet, *Ariſtoteles* (e) autem, ſe in ſex illis pedibus eas etiam partes, quarum enixu locuſtæ ſaliunt, connumerare manifeſtè innuat, dum ſcribit: Ἑξάποδα δὲ τὰ τοιαῦτα πάντα εἰσὶ, σὺν τοῖς ἁλτικοῖς μορίοις, *Omnibus his ſeni pedes ſunt, iis etiam partibus, quarum enixu ſaliunt, connumeratis.*

XXXIII. Liquet inſuper ex partibus locuſtarum huc usque explicatis, noſtrates habuiſſe locuſtarum mundarum quatuor notas à *Doctoribus Talmudicis* [f] adſignatas, velut ארבעה רגלים וארבע כנפים וקרצולים וכנפיו חופים את רובו h. e. *quatuor pedes, quatuor alas, crura longiora, & quòd alæ tegunt totum corpus.*

XXXIV. Totum hoc de locuſtarum naturâ partibusque caput claudimus verbis Arabis cujusdam Anonymi apud *Damirem*, quæ apud *Samuel. Bochartum* [g] in Latinum ſermonem ſic converſa legimus: *In locuſtâ, quamlibet infirmâ, natura eſt decem magnorum animalium: 1. facies equi, 2. oculi elephantis, 3. collum tauri, 4. cornua cervi, 5. pectus leonis, 6. venter ſcorpionis, 7. alæ aquilæ, 8. femora cameli, 9. ſtruthionis pedes, 10. cauda ſerpentis.* Namque & hæc omnia, ſi ſolam ſerpentis caudam demas, locuſtis noſtratibus per analogiam quandam accommodari poſſe, ex hactenus dictis liquidò conſtat.

(d) Libr. II. Retractationum cap. XV. (e) lib. IV. De Part. Animal. c. VI. (f) in Tractatu *Cholin* cap. 3. fol. 65. & 66. (g) in Hierozoic. Part. poſt. lib. VI. c. V.

CA-

CAP. III.

DE *Variis* LOCVSTARVM *noſtrarum affectionibus,* (α) *MOTV,* (β) *LOCO, unde adventant, & quem pervagantur,* (γ) *SONO* (δ) *QVANTITATE,* (ε) *colore.*

INter varias illas, quas hucusque percenſuimus, partes *Locuſtis* natura dedit pedes & alas ad motum in terrâ pariter ac aëre peragendum, qui in ipſis præ reliquis inſectis omnibus luculentè ſe exerit; & quidem *pedes* ad greſſum, alas verò ad volatum obeundum conceſſit. Nec enim ſaltant tantùm animacula iſta, ſed & avium in ſublimem aëra ſe efferentium ritu volitant. Id quod & nosmet ipſi obſervavimus nuper, & *Nicolaus Clenardus* (h) in iis, quarum agmine cœlum Fezæ obductum erat, annotavit. Mirum proinde eſt, quòd *B. Franzius* (i) locuſtas dicat *inſecta, mediam naturam obtinentia inter volatilia & reptilia, difficulter volantia, quæ potiùs ſaliant inſtar pulicum, quàm ut vel ingrediantur, vel etiam volent.*

II. Nos verò in ſaltu & volatu earum cùm ingentem *agilitatem* & *velocitatem*, tùm admirabilem quendam *ordinem* deprehendimus. Levi momentô huc atque illuc impelluntur, & facili ſaltu aut volatu feruntur ubivis. Proinde ſaltantis equi agilitas iis in *Jobo* & *Chaldæâ* Jeremiæ *Paraphraſi* confertur. In *Jobo* (k) dicitur de equo: *An feciſti, ut moveretur ſicut locuſta?* h. e. ut pari agilitate ſaltaret. Et *Chaldæus* Jeremiæ *Paraphraſtes* lib. 27. ſcribit: *Quorum equi adſcendant* מפנכין הא כוחלבא h. e.

 ſal-

(h) in Epiſt. L. 1. p. m. 73. (i) in Hiſtor. Animal. Part. V. c. IV. (k) cap. XXXIX, v. 20.

ſaltantes ut locuſta. Certè avicularum expeditis alis provolantium celeritatem noſtrates æquant, & paucarum horarum ſpatio aliquot milliaria Germanica trajiciunt. Sic & jam olim narravit *Plinius* (l) à locuſtis *etiam longinqua maria tranſiri, continuatâ plurium dierum (quod maximè miremur) fame quoque, quam propter externa pabula petunt.* Ac ann. 1536. ex terris trans Pontum Euxinum in Podoliam transmiſere (m).

III. Noſtratium locuſtarum *ordinem* in volatu & in inceſſu ſervatum quod attinet, illum non collocamus in eo, quòd, tanquam apes, regem habeant, tacitô quaſi conſenſu electum. Sunt enim ἀβασίλευτον, & quælibet, prout ſors tulit, prima migrat, aut in agrum, ut ſedem ibi ad tempus figat, deſcendit. Hinc & *Salomon* (n) inquit: *Locuſta regem non habet, & exit unaquæque ſibi dividens*, h. e. Locuſta eſt ἀβασίλευτον, & tamen εὐτάκτως i. e. *cum pulchrâ diſpoſitione* (ceu *interpretes Græci* addunt) ad ſegetes fructusque tollendos, velut ad bellum, egreditur, ac ſine ullâ contentione prædam dividit.

IV. Eô autem ordine locuſtæ noſtræ provolarunt, ac caſtra velut humi metatæ ſunt, ut militarem quaſi diſciplinam in agmine ipſarum cerneremus. Nam noſtrates quoque meabant ϛοιχηδὸν (h. e. *ordine*) atque volabant ὡς ἐν τάξει (h. e. *quaſi per acies*), minimeque ſejunctæ, velut ſorores ſe mutuò ſubſequebantur, φύσεως ἀυταῖς βραβευούσης τὸ φιλάλληλον (h. e. *mutuum ipſis amorem naturâ diſpenſante*) uti *Cyrillus* ad cap. II. *Joël.* ſcribit. Hoſtium inſtar conſcendebant & per vias incedebant, nullâ vi ſe divelli ſinentes, ſed tanquam mutuâ conſpiratione impetum facientes, quemadmodum de locuſtis generatim *Theodoretus* ad cap. II. *Joël.* pronunciat. Tantô ordine ex jubentis Dei diſpo-

ſitione

(l) Hiſtor. Natur. lib. XI. c. XXIX. (m) *Voſſ.* de Orig. & progr. idol. libr. IV, c. LXXV. (n) Proverb. XXX, 27.

ſitione volitabant; ut inſtar teſſerularum, quæ in pavimentis artificis finguntur manu, & ne puncto quidem, ut ita dicam, , ungueve transverſô declinarent ad alteram: ceu *Hieronymus* de locuſtis à ſe in Palæſtina viſis ad cap. II. *Joël.* teſtatur. Antequam totum vaſtum agmen advolaret, quædam turmæ præmittebantur, quæ velut caſtra metarentur. Id quod & *Sigismundus* von Bircken (o) de ingenti illâ locuſtarum multitudine, quæ an. 1335. Poloniam, Bohemiamque & Auſtriam vaſtavit, diligenter obſervat, cùm ſcribit: Sie ſchickten allemahl ihren Vortrab einen Tag voraus/ der muſte gleichſam vor das Heer Qvartier machen/ und den Ort ausſehen/ da ſie ſich lagern/ oder/ wie man es heute zu Tage nennet/ campiren wolten. Welches Wort ſich wohl zu dieſem Heerzug reimet/ weil es ein Krieg war wieder die Felder/ derer Laub und Graß/ Blüth und Saat/ Blätter und Kräuter von dieſen Gäſten zur Beute gemachet und abgefreſſet worden. Sie waren gleichſam in Regimenter abgetheilet.

V. Didicimus inſuper ex locuſtarum noſtrarum motu, & quòd *vaga nimis & inſtabilia* ſint agmina, & quòd *plerumque* tùm demum, quando ſol ortus eſt, diesque incaluit, rore velut excuſsô & à torpore ſolutæ aliò ſe volandô corripiant. Subiit hic ſtatim animum Propheta *Nahum* (p) utrumque hoc jam olim in locuſtis expendens. Ita enim dicit urbi Ninivæ: *Aggravare* (multiplica te) *ut bruchus: aggravare ut locuſta. Multiplicaſti negotiatores tuos præ ſtellis cœlorum: Bruchus graſſatus eſt, & avolavit. Coronati tui ſicut locuſta* (ſunt) *& Principes tui ut locuſta locuſtarum caſtra metantium in ſepibus in die frigoris: Sol ortus eſt, & avolaverunt, & non eſt cognitus locus earum, ubi fuerint.* Quorum verborum ſenſus genuinus partim ex *Caſpar. Sanctii* (q), partim ex *Samuelis Bocharti* (r)

 inter-

(o) im Spiegel der Ehren des Ertzhauſſes Oſterreich Libr. III. c. V. p m. 315. (p) cap. III. 16. 17. (q) comm. ad cap. II. Joel. (r) in Hierozoic. part. poſter. libr. IV. c. II.

„interpretatione huc redit: Tu quidem es urbs popu„loſiſſima, & incolarum tuorum multitudo videtur æquare „bruchorum & locuſtarum agmina, quæ nubium „inſtar operiunt terram & obumbrant. Et in mœ„nibus tuis plures negotiatores aſylum quærunt, quàm „in cœlis ſtellæ numerantur. Sed non eſt, quod con„fidas tantis copiis, totque mercatorum opibus. Uti e„nim bruchi & locuſtæ, quæ in arbuſtis ac ſepibus noctur„nô ac frigidô tempore conſederunt, ſole exorto avolant, „neque in loco, ubi prius conſtiterant, inveniuntur am„plius, ſic populi, mercatores, & Duces atque Principes „tui, qui diu intra mœnia tua, cùm pacata eſſent & ſecun„da tempora, ſeſe continuerunt, ad primum armorum „ſtrepitum ſeu litui clangorem exterriti, unanimi conſen„ſu te ita derelinquent, ut ne minimum quidem ſuperſit illorum veſtigium. Alludit quoque ad *vagum* hoc ac *ſe-dium incertarum* animal *David* (r) de ſe ipſo dicens: ננערתי כארבה h. e. *excuſſus ſum ſicut locuſta.* Uti enim locuſta, cùm nido caret, vaga eſt, & è ſepe in ſepem transvolat, ita *David*, qui (ut *Abeneſra* & *Kimchius* putant) hæc ſcribebat Saulem fugiens, ſine foco & lare huc illuc diſcurrebat.

VI. Quod locum, quem pervagantur locuſtæ, & unde adventant, attinet, illa quidem peſtis dira apud nos rara valdeq; inſolita eſt, hominum quippe memoriâ apud nos nunquam viſa, ſed, ut *Ludolfus* (s) inquit, epidemia auſtralium regionum plaga eſt. *Johannes Leo Africanus* (t) & *Ol. Dapperus* (u) narrant, locuſtarum plerumque tantam conſpici in Africa frequentiam, ut volantes inſtar nebulæ aut alicujus eclipſeos radios ſolis per aliquot milliaria operiant. Scribit & ille *Johannes Leo* [x], ſe ad antiquiſſimam Africæ civitatem, *Tagteſſam*, magnam locuſtarum ſoli ſuperficiem plane contegentium copiam inveniſſe. Anno

urbis

(r) Pſalm. CIX, 23. (s) in comment. ad Hiſt. Æthiop. p. m. 168. (t) in deſcriptione Africæ libr. IX. c. LXI. (u) in Africa ſua Tit. Libyen oder Zaara p. m. 317. (x) in deſcript. Afr. Libr. II. c. X.

urbis 627. tanta locuſtarum multitudo Africam, inprimis Numidiam, invaſit, ut ex ipſarum necatarum ſtrage oriretur peſtilentia, quæ octingenta millia hominum conſumebat (y). Sic & locuſtas *Tellezius* [z] vocat Æthiopiæ, (quæ Africæ pars eſt) plagam valdè communem. Eò Africis & Zephyris ingraveſcentibus infinitam locuſtarum copiam è deſerto veris tempore compelli, *Strabo* [a] & *Diodorus Siculus* [b] commemorant. Cumprimis refert *Diodorus*, cuidam genti Æthiopicæ ex animalculis iſtis copioſum per totum vitæ tempus alimentum eſſe. Ex recentioribus rerum Æthiopicarum ſcriptoribus *Franciſcus Alvarezius* (c) velut *αὐτόπτης* perhibet, in Æthiopia tantam locuſtarum plagam graſſari, ut eorum, qui regionem ab inſecto iſto infeſtatam deſerunt, gregibus viæ oppletæ ſint paſſim, ac ubivis ingens clamor barbaro ululatu planctuque permixtus exaudiatur. In Africam ex *Arabia* felice per deſerta Libyca Numidiæ & per Barbariam immenſa illa locuſtarum examina pervehuntur (d). Tot orbis partibus vagatur id malum: *Parthis* & infectum iſtud in cibo gratum eſt; ac non rarò in *Lemno* ac *Cyrenaica* regione vagatur (e). In interiorem Perſiam denſiſſimæ locuſtarũ nubes, quæ primô vere ſolem obumbrant, à deſerto Arabiæ procul tranſeunt (f). Ex *Africa* autem *Italiam* maximè infeſtare, ſæpè populo ad Sibyllina coacto remedia confugere, teſtis eſt *Plinius* (g). Et ann. 591. *ex Africa* transvolarunt in Longobardiam, regnante Agilulfo in ea. Sic & *Georg. Agricola* (i) ſcribit, locu-

 ſtas

(y) Vid. Epitom. Liviana lib. LX. Oroſius lib. V. c. XVI. Paulus Diaconus in quarto Hiſtoriæ Miſcellæ. (z) Lib. I. c. XIII. (a) Geogr. lib. XVI. p. m. 531. (b) lib. III. Biblioth. Hiſtor. p. m. 162. (c) in Itinerario Æthiopico c. XXXII. (d) Vid. Ol. Dapperus in Africa ſua tit. Libyen oder Zaara p. m. 317. (e) Vid. *Plinius* l. XI. Hiſtor. Nat. c. XXIX. (f) Joſephus de S. Angelo Toloſanus, in Gazophylacio Perſico in voce Locuſta. (g) lib. XI. Hiſtor. Nat. c. XXIX. (h) Vid. Voſſ. de or. & progr. Idol. libr. IV. c. XV. (i) in libro de animantibus ſubterraneis, quem ad Georgium Fabricium an. 1549. ſcripſit. pag. 11. edit. Froben.

ſtas, diras herbarum, leguminum, ſegetum, ſtirpium peſtes, ann. 1542, ex *Africa, ut qvondam etiam ſæpè* in alias Europæ oras, in Pannonias, in Daciam, in veterem regionem Marcomannorum Lygiorumque gregatim involaſſe. Multò antè, anno videlicet urbis 581. C. Popilio Lænate, & P. Ælio Ligure COSS. locuſtarum tantæ nubes à mari vento repentè in Apuliam illatæ ſunt, ut examinibus ſuis agros latè operirent (k). *Sigeberto* teſte an. 874. poſt Chriſtum natum in Galliam, diſciplinam velut militarem inter ſe ſervantes, horrendam vaſtitatem invexerunt, præmiſſis ſubinde ducibus, qui pridie caſtra metarentur. An. 1335. ab oriente adventantes, ſex alis dentibusq; gemmarũ fulgorem evibrantibus præditæ, Poloniam, Bohemiam, Auſtriam & alias Germaniæ provincias immane quantum devaſtarunt (l). Superioris ſeculi ann. 41. incredibilem multitudinem ingentium locuſtarum primùm in *Wallachiâ* exortam in circuitu cuncta Leopolim usque milliaribus circiter ſexaginta, ad ſolum usque devorâſſe, *Laurentius Surius* (m) teſtatur. Anno 1542. tanta earum copia Italiam & Germaniam [n] pervaſit, ut in *Marchiâ* [o] ad equi ungulam usque jacerent, earumque volatus in Italia [p] per ſex integras horas perduraret. Eodem ferè tempore ejusmodi tempeſtatem in *Mœotide* atque *Aquilonibus* ortam, & in Pannonias delatam obruiſſe cunctam regionem, ſcribit *Julius Cæſar Scaliger* (q). Quantum agris Romanis damnum annô labentis ſeculi quinquageſimô ſextô dirum iſthoc malum dederit, *Athanaſius Kircherus* loco ſuprà citatô indicat. Tandem Dn. D. *Joachimus Hoppius* [r] ſe Franco-furti

(k) Vid. *Livius* lib. XLII. (l) Vid. Sigiſmund von Bircken im Spiegel der Ehren des Ertzhauſſes Oeſterreich Libr. III. c. V. p. m. 315. (m) in commentar. rerum in orbe geſtarum p. m. 467. (n) Sleidan. lib. XIV. (o) Vid. *Franzius* in Hiſtor. Animal. p. m. (p) Vid. *Menochius* de Remed. recuper. *poſſeſſ.* Rem. 12. n. 38. (q) libr. de ſubtil. ad Cardanum exercit. CXCII. (r) in diſput. ſuprà citatâ, Membr. II. §. III.

furti ad Viadrum obſervaſſe inquit, quòd ann. 1681. in Marchia locuſtæ tantâ multitudine in altum ſe contulerint, ut Solis quoque ſplendorem ſuâ denſitate excluderent. Proinde *Scaliger* rectè caſtigat *Cardanum*, qui *Africam penè ſolam* locuſtis abundare dixerat.

VII. Innumerabilem illam locuſtarum copiam tunc, quando ex uno loco in alium travolat, inſignem ſonum ſtrepitumque concitare, & animadvertimus ipſimet non ita pridem, & dudum ab aliis obſervatum fuit. Norunt tractuum noſtrorum accolæ, inſectum iſtud, cùm nuper è terra ſe attolleret, ac in ſublimem ſe elevaret aëra, præcipitis aquæ ad aſperos lapides alliſæ ac per ſaxa decurrentes, aut venti arbores quatientis ſonum reddidiſſe. Conſimilem ſtrepitum in inſula Tagowan & Formoſa ejusmodi locuſtarum nubem concitaſſe, *Ludolfus* (s) ex Hiſtoria ſecundæ legationis Sinenſis ſic annotat: Sie machten im Fliegen ein ſolch Geraſſel und Geſchnurr / als wenn ein ſtarcker Wind durch die Bäume gehet. *Plinius* (t) jam olim ait, locuſtas tantô volare pennarum ſtridore, ut aliæ alites credantur. *Cyrillus* (u) item ex relatione aliorum contendit, eas non tantùm in agros decidere cum ſtrepitu, ſed etiam, dum proſtratas fruges mandendo comminuunt, dentibus edere tenuem quendam ſonum ὡς ἀνέμου φλόγα διαῤῥιπίζοντος h. e. *tanquam venti flammam agitantis.* Atque ad hunc ſtrepitum ſonumque alludit *Iohannes* (x) de locuſtis myſticis ſic ſcribens: *Sonitus alarum iis ut ſonitus curruum, equis multis ad bellum currentibus.*

VIII. Notat quoque *Plinius* (y) locuſtas circa duo maximè æquinoctia terendô inter ſe dentes ſtridorem edere. *Vox locuſtarum*, inquit, *proficiſci ab occipitio videtur. Eô locô in commiſſura ſcapularum habere quaſi dentes exiſtimantur*

(s) in commentar. ad Hiſtor. ſuam Æthiop. p. m. 175. (t) lib. XI. Hiſt. natur. c. XXIX. (u) in Joel c. II. (x) Apoc. IX. 9. (y) libr. XI. c. 29.

tur, eosque inter ſe terendo ſtridorem edere, circa duo æquinoctia maximè, ſicut cicadæ circa ſolſtitium.

IX. Neutiquam verò in locuſtarum noſtrarum ſono elegans ac muſicum quiddam potuit deprehendi, quod de iſtiuſmodi animalculis *Theocritus* (z) ſe ipſum, tanquam impar ad certamen cum Poeta magni nominis, extenuans, & *Scholiaſtes Græcus* aliàs prædicant. Poſtquam enim *Theocritus* dixiſſet:

— Βάτραχ☉ δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίζω,

Sed velut rana quadam contra locuſtam contendo;

Scholiaſtes Græcus hæc annotat: Τῶν ἀκρίδων εἰσί τινες, αἳ συρίζουσιν ἐναρμόνιον, *Locuſtarum quædam canunt harmonicum quiddam.*

X. Unde autem oriatur ſonus ille ſtrepitusque, diſquiri ſolet inter *Philoſophos*. Putat *Ariſtoteles* (a) proficiſci eum ab exterioris corporis motu, nempe à cruribus noviſſimis motis, iisque attritis, & affricatis. Αἱ δ' ἀκρίδες, inquit, τοῖς πηδαλίοις τρίβουσαι (ποιοῦσι) τ ψόφον, *Locuſtæ autem pedibus ſuis poſtremis affricatis ſonant*. Cujus ſententiæ mentionem facit *Plinius* (b) ita ſcribens: *Locuſtas pennarum & feminum attritu ſonare, creditur ſanè.* Imò ipſæ ſacræ literæ ſonum illum attritis alis adſcribunt, quando de locuſtis myſticis dicunt: *Sonitus ALARUM iis ut curruum.* Sed & *Plinius* (c) alio in loco ſuperius allegato ſtrepitum iſthunc dentibus inter ſe contritis manifeſtè tribuit.

XI. Aſt ſententiæ iſtæ conciliari vel nullô negotiô queunt. Videlicet locuſtarum examina ſedentia humi ac conquieſcentia terendô dentes, in volatu autem feminum alarumque contritu ſonum reddunt.

XII.

(z) Idyll. VII (a) lib. IV. Hiſtor. Animal. c. IX. (b) lib. XI. Hiſtor. Nat. c. LI. (c) lib. XI. Hiſt. Nat. c. XXIX.

XII. Sonus autem ille, in quo harmonicum quid ineſſe exiſtimatur, aliunde nonprovenit, quàm ex interioris incluſique ſpiritus agitatione, ejusque ad membranulam illam, quæ præcincturæ obtenditur, & ab *Ariſtotele* nunc διάζωμα, nunc ὑπόζωμα appellatur, illiſione. Scilicet tunc ſpectat huc, quod *Ariſtoteles* (d) ait: Τὰ ἔντομα ψοφεῖ τῷ ἔσω πνεύματι, ὀ τῷ θύραζε, *inſecta ſonant interiori ſpiritu, non foris admiſsô.* Patet hoc ex puerorum ludicro & tibicinum exemplo: Illi quippe calamum inflaturi perforatum apponunt ad eum pelliculam, ad quam ſpiritus inflantium allidatur; hi autem foraminibus tibiæ variè imponunt digitos, ut alliſione ad eos, peliculæ vicem præſtantes, varia oriatur harmonia.

XIII. Quanquam igitur locuſtæ *ſonum* edant, *vocem* tamen ſtrictè loquendo non efformant. Carent enim gutture ac pulmone: aſt à pulmone per guttur vox proficiſcitur, ac linguâ labiisque articulatim formatur. Hinc *Ariſtoteles* (e) inquit: Φωνεῖ μὲν ὖν ὐδενὶ τῶν ἄλλων μορίων ὐδὲ, πλὴν τῷ φάρυγγι. διὸ ὅσα μὴ πνεῦμα, ὐδὲν φθέγγεται, *Nihil ergò aliâ parte, quàm gutture vocem edit. Quamobrem quæ pulmone carent, eadem voce quoque.* Ubi ſic colligere videtur:

Nullum carens gutture habet vocem,
Omne carens pulmone caret gutture,
E. Nullum carens pulmone habet vocem.

Laxiùs vocabulo hoc accepto, *vox* quoque à locuſtis emittitur; prout *Plinius* (f) exſertè ſcribit: Vox locuſtarum proficiſci ab occipitio videtur.

XIV. Ut quartam locuſtarum noſtrarum affectionem, QVANTITATEM puta, diſtinctiùs tradamus, tum quantitatem molis ſeu magnitudinem, tùm quantitatem numeri ſeu multitudinem explicabimus.

F XVI.

(d) Lib. IV. Hiſt. Anim. c. IX. (e) ibid. (f) lib. Hiſt. nat. c. XXIX.

XVI. Nimirum locuſtæ vel recens prognatæ ſunt, vel adultæ. Recens natæ ſunt admodum parvæ, nigrantes, & ſine cruribus penniſque reptantes: ut eſt apud *Plinium*(g), ac in noſtris oris videndum in illo fœtu, qui ex atro apud nos relicto ſemine paſſim propullulat. Adultæ vel mediocres ſunt vel grandiores. Minuta enim ſeu *attelabus* (qui *Heſychio* dicitur ἀκρὶς μικρά, h. e. *locuſta* parva) huc non pertinet. Loquimur enim in diſſertatione noſtra de locuſtis alarum remigio inſtructis: Attelabi verò carent alis, nec tàm volant, quàm ſaltant duntaxat. Diſertè ait *Plinius* (h): *Locuſtarum minimæ ſine pennis, quas attelabos vocant.* Unde & *Græci interpretes* illis non volatum, ſed ſaltum tribuere videntur, quando in interpretatione verſus 16. cap. III. *Nah.* ſcribunt: Ἐξήλατο ὡς ἀττέλαβος. Imò per uſitatam τοῦ φ in β mutationem ἀττέλαβος *Bocharto* derivari videtur à vocibus ἅττειν *ſalire*, & ἔλαφος *cervus*, ac idem eſſe, quod ἀττέλαφος, h. e. *ſaliens cervus*, vel *inſtar cervi* ſaliens. Falluntur certè, qui *attelabum* ajunt eſſe locuſtæ fœtum recens editum: Quippe apud *Ariſtotelem* (i) & *Plutarchum* (k) parere, ovaque eniti *attelabi* dicuntur.

XVII. *Mediocres* digiti humani magnitudinem æquant: Cujusmodi noſtrates qvoque ſunt, & apud *Joh. Leonem Africanum* (l) velut Africam infeſtantes; & apud *Laur. Surium* (m) tanquam regiones Poloniæ finitimas an. 1541. pervagatæ deſcribuntur. *Grandiores* autem in India cernuntur, ubi *Plinio* (n) teſte ternûm pedum longitudinis ſunt, ac cruribus ſuis feminibusque, ſi inaruerint, ferrarum uſum præbent. Eas quoque in Æthiopia grandiores fuiſſe oportet, de quibus *Franciſcus Alvarezius* (o) perhibet, quod in ipſum comitesque involaverint, tantâ vi, ut non aliter viſæ eſſent, quàm ſi coſtas & capita quaſi lapidum ictibus vellent.

XIIX.

(g) libr. XI. c. XXIX. (h) libr. XXIX. c. V. (i) libr. V. Hiſt. Animal. c. XXIX. (k) in Iſide. (l) in deſcript. Afric. libr. IX. c. (m) in comm. rerum in orbe geſtarum ad ann. 1541. (n) libr. XI. Hiſt. Nat. c. XXIX. (o) in itiner. Æthiop. c. XXXII.

XIIX. *Stupenda* autem locuſtarum *multitudo* eſt, quando agmine factô in regionem aliquam convolant. Referunt ſcriptores complures (p), quòd locuſtæ, quando turmatim provolant, nubis aut nebulæ inſtar operiant ſolis radios, &, ubi ſeſe demittunt, ſoli ſuperficiem nunc cubito tenus, (q) nunc ad equi ungulam uſque, (r) nunc duorum cubitorum altitudine (s) tegant. Hinc ergò, quòd ſua multitudine ſolem obumbrent, & ei quaſi velum obtendant, Locuſtæ apud Hebræos חגבים & צלצלים dictæ ſunt. Illud quippe nomen à velo, hoc autem ab umbra ſumtum eſt docente *Bocharto* in Hieroz. part. poſt. pag. 444. & 446. Aliquando in regionibus Poloniæ regno finitimis duorum (t), in Siredienſi & Lencinienſi orâ atque Maſoviâ trium (u), in Æthiopia ſex (x), in alia Africæ parte (y) duodecim milliarium Germanicorum & in Germania (z) tantum tractum occupavere, quem eques citatô equi curſu unius diei ſpatio emetiri haud potuit. Non ita pridem apud nos veſta illa agmina patuerunt duo milliaria in longitudinem ac ferè tot etiam in latitudinem. Atque à longa hac ſerie loc uſtæ vocantur חרגל, *chargol*. Nam Arabicè *chargala* eſt longum eſſe, aut longâ ſerie ferri & produci. Aliquando in Æthiopia arboribus inſidentes pondere ſuo ramos fregere (a). In Italia anno 1542. earum volatus per integras ſex horas perduravit (b). Hinc *Porphyrius*

(p) *Plinius* libr. XI. c. XXIX *Joh. Leo Africanus* in deſcript. Africæ libr. IX. c. LXI. *Laur. Surius* comment. rerum in orbe geſtarum ad ann. 1541. *Johannes Neuhof* in deſcript. regni Sinarum pag. 377. *Dapperus* in Africa ſua Tit. Libyen oder Zaara p. m. 317. (q) *Subius* l. c. (r) Franzius Hiſtor. animal. part. V. c. IV. de Inſ. (s) *Franciſcus Albarezius* in itinerar. Æthiop. c. XXXII. (t) *Surius* l. c. (u) *Aldrobandus* de inſectis libr. IV. p. m. 423. (x) *Fr. Albarezius* l. c. (y) *Aloyſius Cadamuſtus* Navigationum cap. XII. (z) *Sigiſmund* Von Bircken im Spiegel der Ehren des Ertzhauſſes Oeſtereich libr. III. c. V. p. m. 315. (a) Ieſuitæ in additionibus ad relationem de Æthiopia de Annis 1607. & 1608. p. 374. 6. (b) Menochius de Remed. Recup. poſſ. Remep. 12. n. 36. & 37.

phyrius Pythagoricus (c) & *Theodoretus* (d) locuſtarum agmen appellitant νέφ☉ ἀκρίδων h. e. *nubem* locuſtarum. Et ob ingentem iſtam ac innumerabilem locuſtarum turmatim provolantium copiam ipſæ nomen Hebræum ארבה ſortitæ ſunt: prout *Abeneſra* in Leviticum vocem hanc מלשון רבוי h. e. *ex ſignificatione multitudinis* proveniſſe docet. Verbum enim רבה idem eſt, quod *multum eſſe*, vel *multiplicari*. Imò locuſtarum multitudo abiit in proverbium, ita, ut multarum gentium copiæ illius comparatione in variis Scripturæ locis (e) ſignificentur.

XIX. Ultimam quod attinet affectionem, COLOREM videlicet, noſtrates locuſtæ ratione illius valdè variant. Aliæ ſunt *virides*, aliæ *luteæ*, pleræque *canæ*. Omnium alæ maculis nigricantibus multis diſtinctæ ſunt ac inſignitæ, quas pro literis, quæ nobis ſint ignotæ, rude vulgus habet.

XX. Sic ergò locuſtæ, ut aliis variis multisque modis, ita etiam colore diſtingvuntur. Ipſa *Scriptura* (f) varia mundarum locuſtarum genera enarrat, dum non tantum aliam vocat ארבה (*Arbéh*) aliam סלעם (*Solam*) aliam חרגול (*Chargol*) aliam חגב (*Chagab*), & quodlibet concedit in eſcam cum additamento iſto: למינהו h. e. *cum ſpecie ſuâ*, atque adeò ſubinnuit, ſub unoquoque plures ſpecies ſpecialiores comprehendi. Quanquam quatuor illa genera Latinis verbis diſtingui non poſſint, & idcircò in plerisque vernaculis verſionibus Hebraica vocabula fuerint retenta. Quidam triginta locuſtarum genera tradunt. R. *Ananias Fezzanus* (g) ſex in Mauritania ſpecies ſe vidiſſe Francofurti ad Mœnum retulit. Apud *Aldrovandum* (h) ultra XII figuræ earum comparent.

Bochar-

(c) περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων f. de *abſtinentia ab animatis* Lib. I. §. XXV. (d) ad cap. XIII. Oſeæ. (e) *Jerem.* XLVI, 23. *Judic.* VI. 5. VII, 12. (f) *Levit.* XI, 21. (g) Vid. Ludolfus in comm. ad Hiſt. Æthiop. p. m. 176. (h) de Inſect. libr. IV. c. I.

Bochartus (i) in *Hierozoico* decem iſtarum nomina in Prophetarum ſcriptis obvia, diverſasque ſignificantia ſpecies, enumerat & interpretatur. *Gemariſtæ* (k) octingenta locuſtarum mundanarum genera commenti ſunt, quæ Israëlitas Babylonem ſecuta fuerint. Aſt, ut rectè notat *Ligtfootus* (l), acutus certè foret ille Lexicographus, qui ſingulatim haſce ſpecies ſuis nominibus deſcriberet. Certum interim eſt, quòd locuſtarum genera varia conſtitui queant. Aliæ enim ſunt alatæ, aliæ alarum expertes. Alatæ vel habent ἔλυτρον, vel ejusmodi vaginâ, in qua recondant alas, carent. Quæ deſtitutæ ſunt ejusmodi vaginâ, vel quatuor habent alas, vocanturque τετραπτερυλλίδες, vel plures habent. Quæ quatuor præditæ ſunt alis, vel mediocres ſunt, vel grandiores. Mediocres iterum ſunt varii generis: Quædam ſunt virides, aut luteæ, aut canæ, &c. quædam glabræ, aliæ hirſutæ: quædam cum cauda, aliæ ejus expertes. Cujus autem generis noſtrates ſint, ex ſuperiùs dictis valdè manifeſtum eſt.

(i) Part. poſter. Libr. IV. c. I. (k) in Hieroſ. Taanith. fol. 69. (l) in Hor. Hebraic. in Matth. p. m. 13.

CAPUT IV.

Ad quid proſint LOCUSTÆ; quidve noceant, & de variis adverſus eas remediis exponit.

I.

INter tot locuſtarum genera reperiuntur etiam, non quæ ſaltem humano generi nocent, ſed uſum quoque aliquem præſtant. In India prægrandium locuſtarum crura & femina, ubi inaruerint, ſerrarum vicem in re domeſtica ſuſtine-

ſuſtinere traduntur (m). Narrant quoque *Ariſtoteles* (n) & *Plinius* (o) locuſtas ſerpentem, faucibus ejus apprehenſis mordicùs, necare. Scribit & *Ariſtoteles* (p) alibi, in Argo locuſtæ genus eſſe, *σκορπιομάχον* nomine, quod, quamprimum ſcorpium viderit, in eum inſurgat. Cui narrationi ut facilius habeamus fidem, *Simon Majolus*, Epiſcopus Vulturiacenſis (q) facit, qui ſuum ait olitorem, ex agro venientem, locuſtam conſpexiſſe, quæ ſerpentem gutture apprehenderit, atque ita citra pugnam interemerit. Refert inſuper *Laurentius Surius* (r) locuſtas illas, quæ an. 1541. regiones Poloniæ regno finitimas vaſtavére, damna data aliquô beneficiô compenſaſſe, cùm pecudes, porci inprimis, mortuis ipſis avidiſſimè veſcentes, ſe mirè iis ſaginaverint.

II. Obſervamus nunc potiſſimum, quòd locuſtarum eſus in iis, quæ vel ad ortum vel ad Auſtrum ſunt, regionibus, imò in Græcia ſit receptiſſimus. *Hieronymus* (s) diſertè ſcribit: *Orientales & Libyæ populos, qui per deſertum & eremi vaſtiâtem locuſtarum nubes reperiuntur, locuſtis veſci moris eſt.* Judæos olim cibo iſthoc fuiſſe uſos, tum inde liquet, quòd Moſaica lex in eſum concedat quatuor locuſtarum ſpecies, *arbeh*, *Sol-am*, *chargol*, & *Chagab*, tùm ex eo apparet, quòd *Talmudici Doctores* (t) prolixè diſputent, quibus notis dignoſcantur locuſtæ mundæ ab immundis, h. e. quas eſitare licet, ab iis, quarum eſum Lex interdicit. Et hodienum Judæos in Mauritania degentes comedere de locuſtis, tanquam de ſpeciebus in lege non prohibitis, *R. Ananias Fezzanus* apud *Ludolfum* (u) aperit. Sic & *Beda* (x) ab *Epiſcopo Archulpho*, qui ad ea loca peregrinatns erat, inſtructus, *Euthymius Zigabenus* (y) *Jacobus* de *Vitriaco*, Ptolemaidis Epi-

(m) Plin lib. XI. Hiſt. Nat. c. XXIX. (n) libr. IX. Hiſt. anim. c. VI. (o) loc. cit (p) in libro Mirabilium. (q) in Dieb. Canicul. initio Colloquii X. (r) in comment. rerum in orbe geſtarum ad ann. 1541. (s) libr. II. in Jovinianum cap. VI (t) in Tract. Cholin. cap. III fol 65. & 66. (u) in comm. ad Hiſt. Æthiop. p. m. 177. (x) de locis ſanctis c. XIV. (y) in Matth. c. III.

Epiſcopus, (z) & *Adamnanus Scotus* (a) pari conſenſu teſtantur, usque ad hodiernum diem locuſtas in Judæa & Palæſtina comedi. Olim quoque gens Æthiopica, Silis Æthiopibus finitima, per totum vitæ tempus & in annua alimenta veſcebatur locuſtis, quas eô pacto aucupabatur, ut fumoſam materiem in convallibus congeſtam incenderet, fumoque tenebras offundente delapſas colligeret (b). *Parthis* (c) & locuſtæ in cibo gratæ fuerunt. Eas hodieque omnes & ſinguli *Arabes* [d] opulenti pariter ac pauperes, cum maximo appetitu, *Sinenſes* (e) velut cupedias (als Leckerbißlein) *Mauritani* (f) tanquam pullis columbarum ſvaviores, quarum tota plauſtra à ruſticis teſte *Clenardo* Fezam convectantur, nec non *Ægypti* (g) comedunt. Græcos quoque veſci locuſtis conſueviſſe quondam, non unô comprobatur argumentô. In *Ariſtophanis* (h) Acharnenſibus *Boeotius* ruſticus inter cibos venales, quos Athenas in forum deportat, aliquid habere ſe inquit τῶν ὀρταλίχων, ἢ τῶν τετραπτερυλλίδων, h. e. *gallinarum aut locuſtarum:* Et apud *Theophylactum* (i) ruſticus quidam, lautè ſe exceptum fuiſſe jactitans, Ἰσχάδες ἦν μοι, καὶ ἀκρίδες τὰ ὄψα, h. e. *Habebam caricas & locuſtas pro obſonio.* Alibi apud *Ariſtophanem* (k) ſic ſcribitur:

Δ. Βούλει περιδόσθαι κἀπιτρέψαι Λαμάχῳ,
Πότερον ἀκρίδες ἥδιόν ἐστιν, ἢ κίχλαι;
Λ. Οἴμ' ὡς ὑβρίζεις. Δ. Τὰς ἀκρίδας κρίνει πολύ.

D, Vis-

(z) Hiſtor. Hieroſolym. c. LIII. (a) lib. II. de locis ſanctis cap. XX. (b) Strabo Geog. lib. XVI. p. m. 531. Diodorus Siculus libr. III. Bibliothec. Hiſtor. p. m. 162. 163. Agatharchides apud Phot. Biblioth. Cod. LI. (c) Plinius libr. XI hiſt. Nat. c. XXIX (d] *Joſephus de S. Angelo Toloſanus*, in Gazophylacio Perſico in voce *Locuſta. Petrus Kirſtenius* ad cap. III. Matth. *Joh. Leo Africanus* in deſcript. Africæ libr. IX. c. LXI. *Damir* in capite de Locuſtis apud *Bochartum* in Hieroz. p. I. Lib. IV. c. VII. (e] Johannes Neuhof in deſcript. regni Sinarum p. m. 377. (f) in Epiſt. L I p. m. 73. (g) *Hermol. Barbar.* corollar. in Dioſcoriden. CCLVI. (h) Act. IV. Scen. I. (i) in Epiſtolis & quidem in Epiſt. cujus τὸ πρῶν. initium. (k in Acharnenſibus Actus quarti Scena Septimâ

D. *Vis paciſci & Lamacho permittere* (ut dicat), *utrum ſuaviores ſint locuſtæ, aut turdi?* L. *Heu mihi! quam tu injurius es.* D. *Locuſtas judicat multò* (ſuaviores). Atque ibi hæc habet *Scholiaſtes*: Διασύρει τὸν Λάμαχον, ὡς ἀκρίδας ἐσθίοντα, ἢ ὅτι πρότερον εὐτελεῖ ἐχρῆτο τῇ διαίτῃ, *Lamachum inſectatur, tanquam locuſtis veſcentem, aut quia anteà vili cibo uſus fuerat.* Solet & ad probandum locuſtarum cibum apud Græcos receptum produci *Galenus*, qui inter cibos tardiſſimè alentes recenſet, κοχλίας, σπονδύλους θαλαττίους, ἀκρίδας, καράβους & ἀστακούς, h.e. cochleas, ſpondylos marinos, locuſtas, carabos & aſtacos. Aſt in iſto *Galeni* dicto legendum mihi videtur καρίδας (quæ vox ſignificat *Squillas*), non autem ἀκρίδας. Præterquam enim, quod ibi de inſectis non ſit ſermo, certè aliàs apud *Ariſtotelem* (m) & *Athenæum* [n], quando piſcium ἀναίμων, & μαλακοστράκων ſpecies enumerantur, καρίδες, κάραβοι & ἄστακοι conjunguntur. Vide etiam de totô hôc argumentô *Druſium* Præterit. Lib. I,

III. Imò *Ludolfus* illuſtris noviſſimè eam amplexus eſt ſententiam, quòd *Selawæ* Num. XI. 31. quas vulgata per *coturnices* explicat, multò commodiùs & genuiniùs de locuſtis, quàm de coturnicibus, aut aliâ avis ſpecie intelligi poſſint. Certas autem aſſertiones fovet, quibus hæc ipſius opinio conſtabilitur aut conſtat:

I. שׂלו *Num.* XI, 31. eſſe aliquod volatile, ſeu volucre:

II. Non eſſe certum, *Selawas* illas fuiſſe coturnices,

III. Non eſſe probabile, quòd fuerint coturnices, ſed probabile potiùs eſſe, quod fuerint aliud quoddam עוף, ſeu aliud animalium volatilium genus,

IV. Ea, quæ de *Selawis* dicuntur, non poſſe alii cuidam volucri applicari commodiùs, qvàm locuſtis.

Pri-

(l) Vid *Iſaacus Caſaubonus* in Exercit. XIII ad Annal. Eccleſ. Baron.
(m) libr. IV. Hiſtor. animal. c. II. (n) libr. II.

Primam aſſertionem nemo negat, qui contextum cernit. Sic & ſecunda aſſertio certa eſt. Nam (a) cùm genuina vocis illius ſignificatio deperdita fuerit in captivitate Babylonicâ, interpretes Orientales retinent vocabulum *Selawa*, ſed non intelligunt, per aliam quippe vernaculam vocem haud interpretati; Occidentales verò ſolius *Joſephi* per coturnicem explicantis auctoritatem ſeqvuntur, cùm tamen reliquorum Judæorum turba aut planè diſſentiat, aut certè de iſto ſignificatu ambigat. Nec(β) *coturnicis* ſignificatus ex aliis interpretandi mediis, e. g. collatione cum locis Scripturæ parallelis, ſignificatione radicis, aliarumque verſionum Orientalium inſpectione, erui poteſt. Certè ſi *Exod. XVI*, 13. & *Pſ.* CV, 40. conſulas, nulla peculiaris reperitur circumſtantia, niſi qvòd in jam allegato Pſalmo *Selawa* dicitur עוף וכנף *volatile alatum*, id quod etiam non coturnicibus ſolis, ſed aliis quoque avibus, imò locuſtis tribui poteſt. Ac Lexicographi vocem שׂלו ſine radice proponunt, &, ſi opinionem *Bocharti* à radice שלה (abundavit) deflectentis amplectamur, nihil hinc colligitur aliud, quàm Selawas in magna copia adventâſſe; Id qvod iterum non coturnicibus ſolis, ſed aliis qvoque volucribus, ac inprimis locuſtarum ineffabili agmini accommodari poteſt. Reliquæ etiam verſiones Orientales vocem שׂלו ſine expoſitione aliqua adhibita retinent. Tertiam aſſertionem *Ludolfus* ex eo firmat, quod, ſi textum de coturnicibus interpretére, non tantùm incommoda multa à miraculis in omnibus ferè verbis cumulatis oboriantur, ſed & bicubitales acervi, collectio à Moſe deſcripta, avolandi modus, ac deniq; commemorata menſura & expanſio coturnicibus minimè conveniat. Quartam deniq; aſſertionem per remotionem aliquam conſtabilit. Qvodcunque enim volatile nominaveris, nulli commodiùs attemperari poſſunt ea, qvæ de *Se-*

lawis in textu θεοπνεύςῳ perhibentur, qvàm ineffabili locuſtarum multitudini. Videlicet factâ ad locuſtas totâ applicatione hiſtoria ſacra *Num. XI,3.* ſic ex mente *Ludolfi* interpretanda venit: *Et ventus Auſtralis, ab omnibus meridialis plagæ partibus flans, miraculoſè excitatus eſt à Domino omnipotente, qvi vi ſuâ procul attraxit Selawas, quæ ſpecies eſt mundarum locuſtarum, à mari rubro, Arabico & Perſico, & diffudit atque demiſit inſtar denſæ pluviæ ſuper caſtra, ut quaſi itinere diei hîc, & quaſi itinere diei illic, circum circa caſtra minimùm viginti milliaria Germanica ſoli opplerent, ferè duorum cubitorum altitudine ſuper aciem terræ jacentes, ſicuti mos eſt illis inſectis, ut, quanquam cumulata viva maneant. Et ſurrexit populus cum mulieribus & infantibus ſuis totô illô die, & totâ nocte, & totô die poſterô, & colligebant, atque abreptô capite aliisque occiſas coacervabant locuſtas illas; qui cum familia ſua minimum collegiſſe videbatur, menſuram adhibuit, & reperit collectos decem coros. Tunc expanderunt eas expandendo paſſim circa caſtra, ubi eas cumulaverant, & ſic ſiccaverunt, prout & aliæ gentes locuſtis faciunt, ut non ſolùm in menſem, ſed multò diutius durare & præparatione illis gentibus uſitatâ ad cibum aptari potuerint.*

V. Diſputat contra hanc *Ludolfi* ſententiam D. *Samuel Andreæ* in *diſquiſitione Manuſcriptâ*, cujus mentionem feci ſuperius. Nos verò opinionem illam in præſenti argumento impugnare ſuperſedemus. Quippe ipſe *Clariſſimus Andreæ* de vulgatâ illâ ſignificatione, quâ coturnicem deſignare putatur, dubitat, easque *Ludolfo* opponit rationes, quæ nondum evincunt illud, quod demonſtrandum erat: id quod aliâ occaſione, ſervatis modeſtiæ ſanctioris legibus, copioſiùs oſtendemus. Neque verò *Ludolfiana* expoſitio omne tunc factum miraculum negat, aut fidei ac religioni Chriſtianæ præjudicat quicquam. Etſi enim de locuſtis hiſtoria iſthæc ſacra accipiatur, vis tamen miraculi ac potentia virtusque Numinis infinita

infinita in eo eluxit, quod ex remotiſſimis oris brevi temporis tractu illæ locuſtarum nubes fuerint advocatæ, ventusque ab omnibus meridialis plagæ partibus flans ſolô Dei nutu ſit concitatus. Et huc quoque ſpectat, quod B. *Hutterus* (o) ad vocem דודאים annotat: *Neque enim fides & religio periclitantur, etiamſi de iſtis & id genus aliis vocabulis certent Grammatici, & adhuc ſub judice lis ſit, quænam ſignificatio maximè ſit amplectenda.* Accedit, quòd obſervatum mihi ſit, *Jonathanem* in paraphraſi ad *Exod.* X, 19. docere, eo quoque tempore, quô in Ægypto commorati ſunt Iſraelitæ, locuſtas ibidem comedi ſolitas fuiſſe. Nam ad locum illum Scripturæ, ubi ventus à Deo concitatus abripuiſſe, & in mare rubrum præcipitaſſe dicitur, quicquid in Ægypto locuſtarum erat, ita, ut ne una quidem in omnibus Ægypti finibus remanſerit, *Jonathan* id excipit, *quod in vaſis ſuis ſale condiderant in cibi uſum.*

VI. Varii autem fuere modi populis ἀκριδοφάγοις recepti, quibus locuſtas necatas ad eſum præparârunt. Priſci Æthiopes (p) & hodienum nonnulli incolæ Palæſtinæ (q) fumô ſiccant. Sic & antiqui Æthiopes (r) ſuper confertis locuſtarum acervis affuderunt ſalſuginem, debitaqve effecerunt maceratione, ut ſapor accommodus ſit, & citra putrefactionem benè longum tempus hoc ſalſamentum duret. Arabiæ deſertæ & Libyæ populi (ſ) elixas, vel ad ſolem deſiccatas in farinam tundunt, atque comedunt. Arabes (t) alas & pedes abripiunt, ac reliquum corpus collo ſuſpendunt, ſolique illic locorum ſatis ferventi per aliquod temporis ſpatium exponunt, iis tum demum, ubi incaluerint à ſole probè, ſatisque intumuerint, avide veſcentes. Alii Arabes (u) coqvunt in aqua cum pauco ſale. Nonnulli Arabum (x) coquunt, & areſactas

deinde

(o) in Loc. Comm. pag. [illegible]. (p) *Plin.* libr. VI. Hiſt. Natur. c. XXX. (q) *Euthym.* in cap. III. Matth. (r) *Strabo* Geogr. libr. XVI. p. 59. *Diodor. Siculus* Biblioth. Hiſt. lib. III. p. m. 163. (ſ) *Johan. Leo* Africanus in deſcript Africæ libr IX. c. LXI. (t) *Petrus Kirſtenius* ad cap. III. Matth. (u) *Joſephus de S. Angelo, Toloſanus* in Gazophylacio Perſico ſub voce: locuſta. (x) *Damir* apud *Bochart.* in Hieroz. P. II. libr. IV. c. IV.

deinde contundunt, & cum adipe miſcent. Mauritani (y) nihil abjiciunt de illis, niſi caput, alas, & pedes: Per horam coquunt cum ſale in aquam bullientem conjectas, ac poſthac cum pipere ſale & aceto comedunt. Quidam in Palæſtina (z) percoquunt oleô.

VII. Hinc igitur, quòd *locuſtæ* olim Orientalibus gentibus pro edulio fuerint, ſintque inter cibos Judæis lege conceſſos, colligimus non immeritò, quòd, quando ἀκρίδες (*locuſtæ*) Johannis τροφὴ fuiſſe dicuntur (a), perſiſtendum ſit in ordinariâ ac uſitatâ vocabuli ἀκρίδος ſignificatione, nec quicquam cauſæ appareat, cur Baptiſtæ cibum aliud quid, quàm volatile iſtud inſectum, fuiſſe cenſeamus. Scitè *Cæſar Scaliger* (b) ſcribit: *Nota ex Dioſcoride locuſtas eſitari ſolitas, ne Grammaticorum pertinacia pergat ineptire de locuſtis Divi Præcurſoris.* Atque eandem, quam tuemur, interpretationem amplexi ſunt *Theophilus Antiochenus*, *Origenes*, *Hilarius*, *Chryſoſtomus*, (c) *Ambroſius*, (d) *Clemens Alexandrinus* (e) *Hieronymus* (f) *Auguſtinus* (g), ſcriptores deniqve omnes, quotquot *Iſidorô Peluſiotâ* (h) diverſum ſentiente vetuſtiores ſunt, ſi unum *Paulinum* (i) aliam amplexum ſententiam excipias.

VII. Ut autem temporibus ſubſeqventibus interpretes varii ab uſitatâ & ordinariâ vocabuli ἀκρίδος ſignificatione abirent, atqve in omnes formas ſe transformarent, verba Evangeliſtarum aliò detorquentes, non aliud judice Doctiſſimô *Voſſio* (k) fecit, qvàm qvòd neſcirent, multis olim locuſtas fuiſſe pro cibo hodieque eſſe. Ac ſeptem alias de cibo Johannis ſententias percenſet *Joh. Caſpar Svicerus* (l), qvas maximam partem Dn. *Præſes* in peculari quadam de *Johanne* Eremita nuper conſcriptâ diſſertatiunculâ examinavit.

IX. Inquis: Auſteritas eſſe debebat in Johannis victu; hæc autē non fuiſſet, ſi eſitaſſet locuſtas, quippe quod ipſi commune

(y) *Ludolfus* in commentar. ad Hiſtor. Æthiop. p. m. 179. (z) *Beda* de Locis Sanctis cap. XIV. (a) Matth. III. 4. (b) in lib. V. Ariſt. Hiſtor. Animal. c. XXVIII. (c) omnes in Matth. (d) in Lucam (e) libr. II. Pædagogi (f) lib. I. in Jovinianum, & ep. XXIII. ad Marcellam (g) libr. X. Confeſſionum cap. XXXI. (h) Libr. I. ep. V. & CXXXII. (i) in ſacro Poemat. de Joh. Bapt. (k) libr. IV. de or. & progr. idol. c. LXXVIII. (l) in Theſ. Eccl. ſub voce: ἀκρίς.

mune foret cum aliis tenuiter victitantibus. Reſpondet *Iſaacus Caſaubonus* (m), auſteritatem notatam in Johanne non in eo eſſe, quod locuſtas ederet, ſed in eo potius, quod *ſolis locuſtis* veſceretur, & *melle ſylveſtri*. Addimus, Johannem comediſſe locuſtas non oleo percoctas ac cum adipe mixtas, nec cum pipere, ſale, & aceto, ſed rudes & ad ſolem deſiccatas: quæ profectò eſt magna in victu auſteritas.

X. Non ſolùm autem Deus, ut hominibus ſint cibo, ſed &, ut ſint eorum plaga, immittit ſtupenda iſta locuſtarum agmina. Inprimis, quando ad nos cibum ejusmodi nauſeantes & averſantes provolant, procul dubio ſunt animadverſio Dei in noſtra peccata, & inſigne, ut maturè reſipiſcamus, incitamentum, ni deteriora pati velimus. *Plinius* (n) diſertè vocat *Deorum iræ peſtem*.

XI. Atrocius graſſantur in fruges, & ea, quæ in uſus hominum neceſſarios gignit humus. Firmantur hæc de diro iſthoc mulo tùm octavâ Ægyptiorum plagâ (o), quæ per locuſtas fuit, tùm *Joëlis* (p) Prophetiâ, ubi quis famis ab Eliſæo prædictæ modus ſit futurus, refertur. Verba *Prophetæ* ſunt: *Reſiduum erucæ comedit locuſta, reſiduum locuſtæ comedit bruchus, & reſiduum bruchi comedit rubigo.* Ubi ſicut ſingularis numerus pro plurali, ita more Hebræorum, inprimis Prophetarum, præſens tempus pro futuro ſumitur. In Hiſtoricis etiam externis abunde eſt exemplorum. Extat apud *Hubertum Golzium* nummus argenteus, cujus in unâ parte effictum eſt caput muliebre ſpicis triticeis cinctum, qvod caput eſt Cereris, in alterâ parte ſpica cum locuſta, adſcriptumque META, h. e. ΜΕΤΑΠΟΝΤΙΩΝ, ut Metapontinorum nummum eſſe ſignificetur. Videlicet fertiles Metapontinorum agros locuſtæ ingenti clade depopulabantur, ſed conſultô tandem Oraculô Delphicô, & placatô (ut ipſi credebant) Numine tanta frugum peſtis ſublata erat. In Æthiopiâ (q) ſæpiùs non deſerta & a-

 rens-

(m) in Exercit. XIII ad Annal. Eccleſ. Baronii (n) lib XI, Hiſt. Natur. c. XXIX. (o) *Exod.* X, 4. (p) cap. I. v. 4. (q) *Ludolfus* in Hiſtor. Æthiop. lib. I, c. XIII.

renoſa loca, ut ſerpentes, ſed arboribus conſita atque frugibus culta quærunt locuſtæ: non herbas, non frutices, non arbores intactas relinquunt; quicquid herbidum aut frondoſum eſt, ab iis arroditur, quaſi igne toſtum eſſet: Cortices arborum dentibus mandunt, & ſic non unum tantùm annum nocent. Hinc & Æthiopia (r), licet magna ejus fertilitas ſit, ſæpe laborat fame. Anno 1541. omnes res humi naſcentes vaſtârunt ad radices uſque (ſ). Anno 1543. locuſtæ illæ, quæ per Illyricum ſtupendis agminibus in Italiam convolârant, in agris fruges & ſegetes, in pratis gramen, in arboribus folia omnia ocyſſimè devorârunt (t).

XII. Nos autem in medio pœnæ ſuæ æſtu quibusdam blandientis Gratiæ radiis Deus refecit, quando nec æſtate in iis, qvas peragrarunt, oris diu conquieſcere agmina illa ſivit, nec antè, quàm cœlô qvadantenus frigeſcente, quô jam magnam partem extingvuntur, in hos immiſit tractus, nec omnia permiſit vaſtare, ſed, ut vitibus arboribusque parcerent, nutu ſuô divinô juſſit. Prohibeat & Deus, ne, quam ex atro ſemine poſt ſe reliquerunt, propago hic loci creſcat, futurumque evertat annum.

XIII. Etſi verò tot mala damnaque dent locuſtæ, varia tamen contra eas remedia deprehenduntur ac cogitari poſſunt. Non autem excommunicationis fulmine vibrandas putamus locuſtas; prout olim Italiæ incolæ cenſuris Eccleſiaſticis contra impiam locuſtarum vaſtationem ſæviendum decreverunt (u), & *Bartholomæus Chaſſanæus*, JCtus Burgundus (x), eum fugandi arcendique modum adprobavit. Hunc, inquam, propulſandi modum nequaquam collaudamus. Excommunicatio enim eſt hominis Chriſtiani à corpore Eccleſiæ vel ſaltem à perceptione Sacramentorum ejus excluſio (z).

Hæc

(r) *Tellezius* lib I. c. XIII. (ſ) *Surius* ad ann. 1541. (t) *Surius* ad ann. 1543. (u) Vid. *Simon Majolus* in dieb. Canic. T. de Inſ. p. 101. (x) Conſil. I. (y) Vid. *Caniſ.* in ſumm. J. Canon. L. 3. tit. 3. D. 2. *Specul Saxon.* L. 3. Art. 63. D. *Thomæ* in Tr. de Nox. Anim. ſ. 27. n. 53. & ſeqq.

Hæc autem ad locuſtas minimè poſſunt applicari. Suppetunt autem alia contra peſtem illam remedia. Quippe [1] variæ *aves* pro nobis contra locuſtas militant [2] conceſſa eſt homini poteſtas rumpendi ova, ne generentur inde aliæ [3) data eſt nobis facultas genitas variis modis necandi, [4] venti quandoque ingentem copiam in maria aut ſtagna præcipitant, [5] frigeſcens cœlum vivas extinguit.

XIV. De his & pluribus aliis contra locuſtas remediis, nec non de *ortu* ac *præſagio* earum, ut & de eo, quod ſecundum jus naturæ circa damnum ab inſecto iſthoc datum obſervari debet, exponendum eſſet copioſius. Aſt, cùm hoc noſtrum ſpecimen præter ſpem in tot paginas excreverit, hic pedem figimus, lectorem benevolum ad diſſertationem aliam, quæ intra octiduum à *Dn. Præſide* procurabitur, officiosè remittentes.

Tantum hac vice.